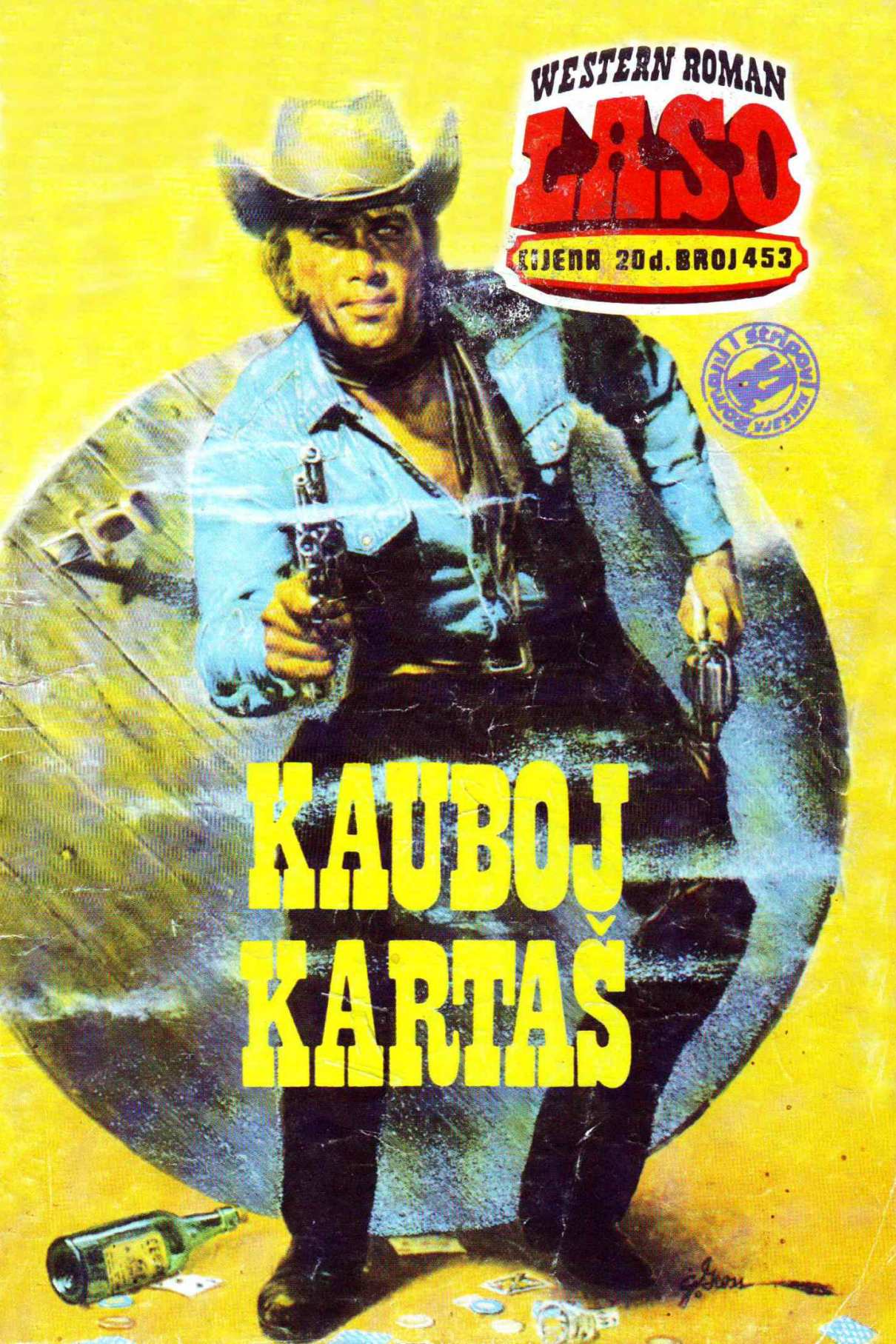

WESTERN ROMAN
LASO
KIJEN 20d. BROJ 453

KAUBOJ KARTAŠ

Gordon F. Uvalde

KAUBOJ KARTAŠ

The logo for LASO, featuring the word "LASO" in a bold, stylized, blocky font with a slight 3D effect, enclosed within a rectangular border.

LASO 453

GORDON F. UVALDE: **KAUBOJ KARTAŠ**

Naslov originala: DER SPIELER-COWBOY

Recenzija: Nedeljka Paravić, književni prevodilac

Copyright: Zauberkreis-Verlag, Rastatt, posredstvom G. P. A. München

Prijevod: Stanko Juriša

Grafički urednik: Ivica Bartolić

Urednik: Marcel Čukli

SAVJET REDAKCIJE: Josip Adaković, dr Vladimir Anić, Ljudevit Bauer (predsjedavajući), Nenad Brixy, dr Adolf Dragičević, inž. Vesna Gazdag, Igor Golik, Marija Jurela, Borivoj Jurković, Želimir Košćević, Nada Šoljan, Ismet Voljevica, Ana Župan-Bender – **GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK:** Borivoj Jurković

LASO -Izlazi svaki tjedan – Izdavač: RO Novinsko-izdavačka djelatnost SOUR-a »Vjesnik« n.solo., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Adresa uredništva: »Laso«, Redakcija »Romani i stripovi«, 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, telefon: (041) 515-555 i 519-555 – Tisak: RO Štamparska djelatnost »Vjesnik« n. sol. o. – OOUR Novinska rotacija n.su. b.o. i OOUR TM n. sub. o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) »Vjesnikova« Press agencija, Zagreb. Cijena pretplate za godinu dana iznosi 780 d ili 702 d s popustom od 10 posto, a za 6 mjeseci 390 d ili 351 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10 posto. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-1216 SOUR »Vjesnik«, Interna banka, s oznakom za »Laso«. Cijena za inozemstvo: DM 1,80, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00. – Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00, HFL 37,00, US\$ 15,00 – Uplata za devizni račun 30101-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb (za »Laso«).

Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za Marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6. Zadnja kolor-stranica 8000 d, -/b stranica 7000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7 – 1973. od 26. XI 1973.

I

Svi u salunu promatrali su s više ili manje prikrivanja stranca koji je naslonjen na bar srkao svoj viski. Bio je odjeven kao profesionalni kartaš, no djelovao je zapravo kao prepušteni kauboj. Bio je plećat kao gora. I samo opaljeno lice odavalo je izdržljiva borca. Ruke su bile kartaški gipke u kretnjama, no osunčane za salunskoga igrača i obilježene grubim tragovima lasa.

Stranac je imao nešto panetersko. Tako se i okrenuo kad se začuo ženski krik na galeriji ispred gostinjskih soba.

U salonu je zavladao tajac. Tišinu je prekinula oštra psovka a zatim su se s treskom zalupila neka vrata.

Pred iznenađenim promatračima pojavila se razbarušena i prestrašena djevojka. Potrčala

je prema stubištu. Za njom se natisnuo brkat momak ispruženih ruku. Kad ju je šćepao za ramena, djevojka je opet počela vriskati.

Brz pogled plećatoga stranca otkrio mu je da nijedan gost ne namjerava ništa poduzeti. Slijedeće sekunde već je dugim nogama grabio stubama.

Brkati momak nastojao je ugurati djevojku u sobu. Kad je opazio stranca, zastao je.

— Bannock, ostavi je na miru! — viknuo je stranac.

Bannockovo lice u trenu je posivjelo i zgrčilo se. Desnica je kliznula prema revolverskom dršku. No prije negoli je izvukao oružje, strančeva ga je pesnica pogodila u bradu i odbacila ga natraške. Veslajući po zraku tražio je uporište da

se zaustavi, no promašio je ogradu i pao. Stranac je priskočio poput tigra uhvatio ga za kaput i divljim trzajem stušio ga niza stubište. Kad se Bannock pribrao na salunskom podu, stranac je ponovo bio pred njim.

— Do vraga! — dreknuo je Bannock, potraživši ponovo revolver.

Korice bijahu prazne. No Bannock je posegnuo pod kaput i izvukao nož.

Stranac ga udari u naglom okretu. Pogodak je bio bolji od prvoga i Bannock se skljkao na pod poput vola u klaonici.

Djevojka je u međuvremenu uredila haljinu i polako silazila u salun, zadivljeno promatrajući stranca. Kad ju je pogledao, nasmiješila mu se.

— Ja sam Bella Mae Brady — rekla je. — Zahvaljujem!

— Najbolje bi bilo da nestanete — reče stranac — prije negoli se osvijesti ovaj tvor.

Stranac se ponovo okrenuo prema Bannocku. Djevojčin se osmijeh ugasio. Zabacivši glavu, odmakla se nekoliko koraka.

Bannock je setenjao. Pokušavao je ustati podupirući se nesigurno laktom. Praznim pogledom promatrao je što se događa oko njega sve dok se nije prisjetio pretrpljene bruke. Na licu se vidio bijes, no također i oprez obuzdavanja. Polako je obrisao krv s usnice i onda ustao.

— Idi po svoj šešir, Bannock — govorio je stranac.

Bannock uze šešir poravna ga i pažljivo opipa bradu.

— Uzmi revolver!

Bannock je zurio u stranca pogledom punim mržnje i osvetoljubivosti. Bio je tako uzbuđen da je teško disao. No odjednom se nasmijao i pošao prema stubištu. Sagnuo se i podigao svoj revolver.

Gostima je zastajao dah. No Bannock ih je razočarao. Kako je god bio bijesan, činilo se da se odlučio za uzmak. Mirno je spremio revolver i pošao prema vratima.

Trenutak nakon toga čulo se galopiranje konja. Topot se brzo gubio u noći.

Stranac se ponovo okrenuo prema djevojci. Dočekao ga je širok i topao smiješak. Promatrao ju je. Nije bilo sumnje, crvenokosa Mae bijaše ljepotica. Iako je njezina haljina isticala ženske čari jače negoli je uobičajeno, strancu se činilo da nema posla s lakom robom.

Djevojka kimne i pođe prema jednom stolu ispod balkona. Stranac je prišao i sjeo. Nasmiješena djevojka potihlo je rekla:

— Ti nisi kartaš!

— Nisam li?

— Sigurno! Samo se kauboj služi pesnicama kad protivnik povlači revolver.

Neki čovjek približio se stolu. Bio je to rančer Shain. Kad je stranac pitao pipničara na kojemu bi ranču mogao naći posao, spomenuo mu je »Lazy S« i Shaina. No Shain je tad jasno i glasno rekao da nije zainteresiran. Sad se oslonio na stol i govorio:

— Što se posla tiče, ovaj predomislio sam se i...

— I ja — reče stranac hladno. — Ne volim ljude koji

mijenjaju mišljenja kao košulje.

Shainu zamre smiješak. Slegnuo je ramenima i rekao:

Htio sam vam samo reći da bi za vas bilo posla na ranču „Lazy S“.

— Fino. Primam do znanja. Upamtit ću.

Shain se okrenuo i otišao.

Stranac pripali cigaretu.

— Na kraju uvijek nađeš gazdu — promrsio je.

— Hoćeš li znati tko je ovdje prvi gazda? — pitala je djevojka.

Stranac je okretao cigaretu među prstima.

— I to se brzo sazna. Nećeš mi otkriti tajnu.

Djevojka se nagnula prema njemu.

— Ali bi bilo dobro da se ne pačraš u ovdašnje igre.

Rečenica je zvučala kao prijateljska opomena. Stranac se zahvali škrtim smiješkom.

— Budi pametan — nastavljala je djevojka. — Popni se na konja, Connifay, i napusti ovaj kraj.

Stranac podigne obrve.

— Hej, pa ti znaš kako se zovem?

— Jučer je neki čovjek prolazio Single Cinchom i rekao je da dolazi Mark Connifay, kartas kauboj. Bannockovo lice podsjetilo me na nešto. Na to da je prije dvije godine došao iz Smith's Crossinga u Teksasu. Ondje se tad vodio pašnjački rat, u kojemu je sudjelovao. Ali i on i njegovi tvrde drugari morali su dati petama vjetra. Zbog revolvera nekoga Marka Connifaya.

Bella Mae položio dlan na Connifayevu ruku.

— Bannock je ovdje stekao popriličan glas. Pred njim se ljudima smekšavaju koljena. Ne vjeruješ valjda da će pred tobom još jednom podvinuti rep? A, to neće. Prije će ti prvom prilikom pucati u leđa.

— Hm, misliš? Svakako je lijepo što si...

— Zdravo, Bella Mae! Tko je tvoj prijatelj? — javio se krepa glas.

Connifay se pomalo ljutito okrenuo.

Došlijak bijaše dobro raspoložen. Bio je to visok čovjek, odjeven tako kako se nose dobro stojeći ljudi iz istočnih krajeva. Na srednjaku se sjajio prsten sa smaragdom. Njegova boja tonom kao da je oponašala oči ispod pospanih kapaka.

Jedino je velik šešir u ruci podsjećao na Zapad.

— Ely — reče djevojka — ovo je Mark Connifay. Mark, pruži ruku Elyju Timpasu, glavi moćnoga „Wet Moona“. Ako tražiš posao, sreo si pravoga čovjeka. Naime, prema tome kako se sve kreće, Ely će biti naš sljedeći guverner.

— No, no — smijao se Timpas — to ovisi o ljudima. Drago mi je što sam vas upoznao — rekao je Connifayu.

— Prijatelj Mae Braday moj je prijatelj. — Timpas odmjeri Connifaya. — Niste odavde, je li? Tražite posao?

Connifay opazi da mu Bella Mae očima daje niječan znak. No rekao je:

— To ovisi o ponudi.

— Bi li vas zanimao rad s brojkama?

Connifay se nasmije.

– Mister Timpas, došao sam ovamo zbog zdravlja. Liječnik mi je preporučio svjež zrak i sunčanje.

– Aha. Jeste li kad radili na ranču?

– Pa, prilično se dobro držim u sedlu.

– Držim da također dobro baratate revolverom.

– Pa, pogadao sam cilj – dvosmisleno će Connifay.

– U zadnje vrijeme gubimo previše stoke. Mogao bih vas zaposliti kao izviđača. Nekako slutim da biste imali sluha i njuha za lopove.

Timpas se ogleda naokolo i upita vlasnika saluna:

– Dorado, gdje se klatari tvoj pipničar?

– Žedni ste, guverneru?

– Vjerujem da bi svatko od nas troje podnio neko osvježanje.

– Zacijelo! Što da donesem, guverneru? – upita Dorado Stoggin.

– Smiješat ću nam sjajno piće – ponudi se Bella Mae i odmah pođe prema baru.

Ely Timpas pratio ju je zadivljenim pogledom.

– Pašnjaci su prilično suhi?

– pripomene Connifay.

– Jesu. Ali uskoro ćemo imati dovoljno vode. Društvo »Wet Moon« preuzet će još dva ranča. A kad budemo Kroniacovu zemlju...

– Mislite na pašnjake »Fiddle Back«?

Timpas ga upitno pogleda.

– Na putu sam sreo čovjeka – objašnjavao je svoje pitanje Connifay – koji mi je rekao da »Fiddle Back« traži ljude. Timpas se škrto osmjehnuo.

– Taj se našalio s vama. Kroniac svoje kauboje nije platio šest mjeseci. Ne pobrinem li za to, ti ljudi nikad neće vidjeti svoj novac. Stari je Kroniac siromašan kao crkveni miš.

– I ponosit kao ovčja balega

– iznenada će Bella Mae, vrativši se s pićem.

Timpas podigne ruku i pogleda je.

– Da, ponosan poput Španjolca – rekao je. – Takvi su bili i jesu svi Kroniacovi. Nipošto da zaborave vrijeme kad su posjedovali sve dokle je sežao pogled. – Timpas slegne ramenima. – Vi niste iz Teksasa? – upita usput Connifaya.

Connifay se samo osmehne i uze jedno od pića što ih je djevojka postavila na stol.

Timpas također gucne, odloži čašu i obližne se.

– Hm – rekao je – najbolja stvar što sam je popio poslije onoga u El Pasu. – Poklonio se djevojci i ponovo se obratio Connifayu: – Onda, zanima li vas posao izviđača?

– Što bih tako zaslužio?

Timpas raširi ruke i počeo polako:

– U prvoj ruci ne mogu ponuditi više od dvadeset jednoga. Ali – naglasio je – budete li radili kako očekujem, ovdje su i dodatne nagrade.

– Nagrade? – otegne Connifay.

– Jest. Mi nagrađujemo osobit trud i uspjeh.

– Aha! K tome onih dvadeset jedan, to je, dakle, dolar i dvadeset centi po danu.

– Stotinu dvadeset na mjesec – doda Timpas prijateljskim tonom.

— Tako. To je dakle taj posao — smrknuto će Connifay.
— Moj odgovor glasi: Ne! Timpas, obratite se nekom revol-
verašu.

— To i činim — reče Timpas.

— Mislite? U tom slučaju niste naišli na pravoga. Timpas, za čovjeka vašega kova neću nikad u sedlo.

* * *

Noš je Connifay proveo u jednoj od balkonskih soba.

— Praviš gluposti! — rekla mu je Bella Mae ujutro kad je sedla konja.

Djevojka bijaše ljuta.

— Kako možeš biti zajedljiv s čovjekom kakav je Timpas? — nastavila je jednakom žestinom. — Neće te zaboraviti kao ni Bonnock. U malo vremena natovario si na vrat dvojicu. I nijedan od njih neće mirovati dok te ne sredi. Glupo si prodao kožu.

Connifay pričvrsti sedlo i zagleda se u razdraženu djevojku.

— Slušaj — rekao je — znaš li da si zapravo vraški zgodna mačka?

— Od lude kakav si ti nisam očekivala da to zapazi — po-drugljivo će djevojka. — Uspijevao si s takvim udvaranjem, ha?

Connifay je privuče k sebi i silom je poljubi u usta. Bella Mae odgurnula ga je i opalila mu šamar.

Gubi se! — ciknula je. — Gubi se i nemoj se vratiti nikad više!

* * *

Pun sat jašio je Connifay dolinom na početku koje je ležao

Single Cinch. Još se ljutio na samoga sebe. Bella je prema njemu bila poštena i nije bilo razloga da s njom postupa kao s jeftinom djevojkom, bila ona inače kakva mu drago.

Iz neugodnih misli trgnuo ga je pogled na San Andreas Mountain i na moćni Organ Mountain. Okružena divljim romantičnim gorskim vijencem i sočnim pašnjacima, na sjevernoj strani prostirala se pustinja Jornada del Muerto, Pustinja smrti. Nikad ne bi pomislio da se na pragu takvoga pakla može naći takav raj za stoku.

Bio je to kraj u kakvom bi mogao živjeti. Povratak na pašnjake ispunjavao ga je srećom.

Kao budući nasljednik velikoga ranča u Teksasu, Mark Connifay osjećao se razgaljen kao poslije dobroga viskija. Činilo mu se da je rođen za to da život provede u stočarenju. Ali, iz toga je sna bio izagnan.

Kao opsjednut borio se da ostane u tom raju. U Smits's Crossingu divljao je svojim revolverima tako da su se najamnici najtvrdje vrste razbježali kao zečevi i da nijednom nije padalo na um da se vrati. No dok se to događalo na jednom kraju, s drugoga je vojska gladnih naseljenika i zaposjedala pašnjake. U borbi s njima pao je otac. Poginula je većina kaubojas. Nije se moglo dalje. Nitko ne bi magao odagnati stotine i stotine obitelji, ljudi spremnih na sve. Kad bi to i bilo moguće, Mark Connifay nije bio čovjek koji bi to pokušao.

Nasljedstvo je propalo i Mark Connifay pokušavao je

da na nekome većem ranču nade posao kao predradnik. Ali nitko ga nije htio uzeti. Svatko se bojao njegova revolvera. Takav je glas ostavio u Smit's Crossingu. I taj ga je glas pratio. Jedine ponude bile su revolveraške, a njih je odbijao.

Marku Connifayu nije preostalo drugo nego da se počne baviti kartanjem. Iz nevolje je nastao uspjeh, koji je išao dotle da su ga zvali Mark Connifay, kauboj kartaš.

Ali toga prokletoga kartaškoga života bilo je Marku Connifayu do grla. Htio se vratiti staroj ljubavi, pašnjacima na kojima je jedino mogao disati, živjeti u dobru i zlu.

II

Sočna zelena trava obrubljivala je korito potoka. U sjenama drveća skutrila su se zdanja ranča. To će biti »Fiddle Back«, slutio je Connifay.

Prava stvar, mislio je, usred raskošnih pašnjaka.

Sudeći prema svemu što je saznao, nad tim rančem, i ne samo nad njim, nadvijala se oluja. A Ely Timpas bijaše čovjek koji je ravnao oblacima. Bella Mae nazvala ga je u razgovoru buggy-boss, (Buggy – lagana kočija u Engleskoj na dva, a u Americi na četiri kotača – op. ur.) što je valjalo razumjeti tako da je Timpas istočnjak koji ne dijeli zapovijedi sa sedla nego s ugodnijega sjedala na lakim kolima. Mark Connifay vidio ga je drukčije. Bio je siguran da ima posla sa zapadnjakom namazanim

svim mastima, pašnjačkim razbojnikom, lakomim i beskrupuloznim gadom.

Zašto je taj čovjek htio zaposliti kartaša na rančerskim poslovima? Najvjerojatnije zato što je Timpas bio proizvod prilika u zemlji. Zato je dobro znao kako je Mark Connifay radio u Smit's Crossingu, i s kakvim uspjehom. Znala je to i Bella Mae, Shain također.

Budući da Timpas nije uspio unajmiti Connifayev revolver, trudit će se da ga ne dobije bilo tko drugi.

Te misli razvukle su Connifayeve usnice u trpak osmijeh.

* * *

Dvojica muškaraca što su se zatekli na verandi promatrali su došljaka. Connifay je prišao i ostao u sedlu. Stariji je promrsio:

– 'bar dan, stranče! Ohladite sedlo!

Connifay se nasmijao.

– To bi mi godilo – reče, side i prebači uzde preko privezane grede.

Čovjek koji ga je pozdravio zacijelo je prešao šezdesetu, no njegov pogled bijaše čvrst i oštar. Bio je to nepatvoreni stočarski veteran, sudio je Connifay. Njegovu čeličnom licu uprkos, Connifay je znao također što taj čovjek drži o kartašima.

– Jelo samo što nije gotovo – rekao je starac. – Pozvani ste. Zovem se Kroniac, a ovo ovdje moj je ranč, »Fiddle Back«. – Govornik nije krio ponos. – Ovo je glavni, Gufalo Grote.

Connifay kimne.

– Sve u svemu – dodao je Grote neuvijeno – kad netko

ne spomene svoje ime i prezime, ima valjan razlog.

– Smijate se – reče Connifay – ali iste smo misli. To je kao kad čovjek na nekome ugleda šerifsku zvijezdu, pa mu nije ugodno. Ja je nemam, kako vidite.

– Zadirkujete, je li? – upita Grote.

Connifay zakoluta očima.

– Grote – rekao je – ako čeznete za tim od prvoga trenutka, ne ustručavajte se.

Grote je duboko udahnuo. Zatim je koraknuo prema Connifayu, ali odjednom je stao. Lice mu je promijenilo boju. Odvratio je pogled i udaljio se.

Kroniac je promatrao stranca zainteresiranim pogledom.

– Jeste li se ikad bavili govedima? – pitao je.

– Pa, neko sam ih vrijeme tako gonio naokolo.

Biste li to opet činili?

– Pa može biti. Ovisi o prilikama.

– Imate je kod mene. Rado bih vas iskušao. Svidjelo mi se kako ste sredili Grotea. Bilo je to zdravo za njegovo ponašanje.

Bila je to iznenadujuća ponuda. Rančer koji ne podnosi kartase, nudi jednomu od njih posao. Računa li i Kroniac da je pred njim kauboj kartaš i revolveraš? Grote je svakako spoznao to i zato odmah nestao.

– Doduše – rekao je rančer – ne mogu vam ponuditi bogzna što. Cijene stoke nestalnice su negoli ikad, a niti inače nisam u najboljim prilikama. Ali, mladiću, dobro biste mi

došli. Za vas bi sigurno bilo posla.

Čovjek je kvrgavim rukama protrljao bradu. Njegova opširna objašnjenja prekinuo je kuhar koji je počeo udarati o tavu i urlati:

– Hajde, ili ću sve baciti u kantu za smeće!

Poziv za jelo bio je na ranču svetinja. Ni gost nije smio oklijevati.

* * *

Kad se Connifay nakrcao do vrha, smotao je cigaretu i onda se odvukao do pomoćne zgrade. Za dvojicu tamošnjih je čuo, Jawbonea i Studhossa. Sa ta dva imena u mislima stao je i pitao:

– Momci, koliko jahača ima ovaj ranč?

Do toga trenutka nitko se nije osvrtao na njega. Kad je progovorio, Studhoss se okrenuo i hladno ga odmjerio. Zatim se obratio Jawboneu:

– Slušaj, nije li krajnje vrijeme da se vrati gospodica Ann?

Connifay se osmijehnuo i taj zaobilazak nije uzeo za zlo. Ako stranac u kraju u kojemu prijete rusvaj postavlja bilo kakva pitanja, može se provešti vrlo loše. No njegovo pitanje unatoč svemu nije bilo bezvezno.

Zato je Connifay nastavio:

– Momci, čini se da je pravo vrijeme da se čovjek kod vas opusti. – Na licima prisutnih vidjelo bi se rumenilo, kad bi se mogli zacrvenjeti. – Sve u svemu, divno je što...

– Ovaj, je li Grote tvoje ime upisao u listu? – zamuckivao je netko.

– Nisam siguran – javio se drugi glas.

– Onda uživaj!

– To bi mogao bolje na mnogim drugim mjestima – dodao je Jawbone.

Connifay se prijateljski smješкао.

– Dobro, momci, ali što da se ovdje radi?

Connifay je prišao do svoga konja i poveo ga prema staji da ga preda na timarenje. Htio je zatim s rančermom okončati posao.

I nagluh čovjek bio bi čuo da se približava zaprega u vlaškom galopu. Connifay je bio zatečen. Kola su jednostavno provalila u dvorište; podižući oblake prašine. Zatim su zaškrilale kočnice.

Sa sjedala je skočila vitka djevojka. Njezine kovčice sjale su na suncu kao metalne strugotine. Kad se djevojka prizemljila, podigla je prpošno glavu i zagledala se u Connifaya.

Bila je to djevojka iz Smith's Crossinga. Vidio ju je ondje prije dva tjedna. I ondje mu je rekla:

– Prevrtljivi kockaru, trebalo bi da vas objese. Šteta bi bilo metak potrošiti za takva čovjeka.

* * *

Bila je to ona. Nema sumnje. Previše ju je dobro upamtio. Zbog njezine ljepote, dubokih očiju poput smeđih oraha, bogate svijetlosmede kose i jedrih crvenih usnica.

Connifaya je brzo prošlo sanjarenje. Djevojka je zastala s rukom na prsima i promatrala ga kao nevolju koju mora sva-

dati. Činila je to kao da potiskuje nešto u sebi samoj. No brzo se pribrala i makar naoko smirila.

Kad se zaustavila pred njim, rekla je:

– Što radite ovdje? Zašto ste došli?

– Za vama! – podrugljivo će Connifay. – Makar sam stigao prije. Valjda ste me slijedili. Zato da biste mi zabranili boravak i u ovom kutu.

– Postavila sam pitanje i očekujem odgovor! – rekla je djevojka. – Ili ću...

– Vičite, do vraga! U Smith's Crossingu učinili ste to prokleta brzo, iako...

– Slušajte, vi, vi skitnico! – reče djevojka i podigne bič koji je držala u ruci. Časak je oklijevala ali je onda zamahnula jednom, dvaput.

Connifayev je šešir odletio s glave. Na licu je procvala krv, tako da je djevojka ustuknula.

Connifayu se poblijedile usnice. Podigao je šešir i popeo se u sedlo.

– Ja sam Ann Kroniac! – ciktala je djevojka. – Ovo je naš ranč, »Fiddle Back«. Da vas ovdje nikad više ne vidimo!

* * *

Ne mora se bojati toga, mislio je Connifay smračen. Neka bude sigurna.

Connifay je bio odlučio da prihvati Kroniacovu ponudu, iako je u kaubojski posao uključivala i revovieraški. Kroniac mu se svidio na prvi pogled, čim je vidio da taj čovjek pripada staromu poštenom rančerskom soju. Ujedno je bio siguran da je toga poštenjačinu Timpasu izdao sam nje-

gov predradnik Grote. U takvim uvjetima, samo u takvim prilikama Connifay bi iznajmio svoj revolver, pomogao bi u suzbijanju pašnjačkih razbojnika i ucjenjivača. Priskočio bi u pomoć čovjeku koji to nije trpio jednako kao ni on.

No sve je to sad minulo. Na »Fiddle Back« ne bi ga više odvikla ni konjska zaprega. Neka im Timpas otme ranč. Neka sve ide do vraga.

Connifayev se bijes polako stišavao i o Kroniacovoj kćeri počeo je misliti mirnije, sa sažaljenjem.

Razmišljao je o tomu što ju je dovelo u Smith's Crossing. Na toj točki Novoga Meksika čovjek doduše nije bio iza svih brda svijeta, ali ipak zacijelo predaleko za susjedske posjete kakvi bi se očekivali oko Rio Grandea.

Connifayu bijaše dojadio kartaški život i kako toga trenutka nije od Smith's Crossinga bio udaljen više od tridesetak kilometara, obuzela ga je žudnja za tim da vidi zavičaj.

Čim je ušao u grad, bio je prepoznat. Kad je privezao konja, ljudi su se okupili i buljili u njega kao da je stigao s drugog planeta. Ili kao da se upravo događa čudo koje se mora vidjeti.

Tad je sreo Ann Kroniac nasred ceste. Bila je ponosna i lijepa kao božica, božica osvete. Tako su se kriještale njezine oči. Bio je to pravi pravcati sudar. Htjela je znati nije li u tom kraju proliveno dovoljno krvi. Vrijedi li, po njegovu mišljenju, ljudski život više od olovnoga metka?

Ann Kroniac nije krila mišljenje kako je zločin već i to što čovjek njegova kova slobodno hoda naokolo. Činilo se da ga promatra kao bijesno pseto koje bi trebalo da bude smješta ustrijeljeno u općem interesu.

— Kartaš! Prevarant! — cik-tala je. — Zašto vas ne objese? Metak bi bio odviše dobar.

Pitao ju je nema li boljih prijedloga. To je međutim nije primirilo. Rekla mu je da se odmah čisti iz grada, ili će ga otjerati njezin ujak. Connifay je pitao tko je njezin ujak. Kazala mu je da će to brzo saznati ako ne ode. Njezin je ujak čovjek koji zna lijek za takva potucala, zakon i red. Ovdje ga zovu Silver Dollar Joe i...

To je bio odlučan udarac. Silver Dollar Joe! Vuk predvodnik revolveraškoga čopora koji je Connifay rastjerao prije dvije godine poput krda ovaca kad među njih udari grom. Ako je taj momak sad šerif u Smith's Crossingu, onda se Connifay našao na lošem tlu.

Djevojka je ozbiljno prijetila, no obećavala je da neće zvati ujaka ako se odmah popne u sedlo i nestane.

Connifay je uzjašio i otišao. Slijedećih dana bio je zaokupljen time da skine s vrata Joea i njegovu potjeru.

Connifay je zaključivao da je djevojka došla u Smith's Crossing kako bi kod Silver Dollara našla pomoć za »Fiddle Back«. Prema tome, uskoro će se sresti s momkom. Sjajni izgledi! pomisli Connifay i izduži lice. S jedne strane Silver Dollar, s druge strane Timpas!

– U ovoj dolini neću trpjeti nikoga tko se ne opredijeli za jednu stranu – govorio je prošle noći Timpas. – Ako netko nije uz mene, onda je protivnik. Tako ću i s njim postupati.

Connifay kimne. Neka! Ali on, Connifay, neće podvući rep i otići.

* * *

Kad je Connifay ulazio u Single Cinch, palile su se svjetiljke. Jahao je posred prašnjave ceste i promatrao kako nastaju sjene. Ispred saluna »Cap and Ball« sjahao je i umorno se protegnuo. Malo podalje ispred kovačnice stajala je skupina muškaraca i razgovarala. Ljudi su odjednom umukli i zagledali se u došljaka. Iz sjene salunske verande izišao je netko i koraknuo bliže.

S druge strane ulice javio se glas koji je govorio:

– Mark! Mark, dodi ovamo!

– Vraga, mislio je Connifay. Prepoznao je Mae, djevojku od koje je dobio šamar. Okrenuo se i ušao u salun.

Tek kad se naslonio na bar, Connifay zapazi kako je u lokalu mirno. Uza stražnji zid šutio je klavir. Dvije plesačice došaptavale su se s klaviristom. Djelovale su preplašeno. Mark Connifay žmirne i prijede pogledom preko leđa ljudi uz bar a zatim pogleda prema galeriji.

Gore je stajao Bannock i kesio se.

– Bannock – reče Connifay – kakva se predstava danas održava? Nešto osobito? Kako je naziv djela?

– Pogadaš! Nešto osobito! – kesio se Bannock. – Drami je naslov »Kraj Marka Conni-

faya«! Djelo u jednom činu, ako se ne računa pogreb. Svaki sudionik dat će sve od sebe.

– Hoće li to biti dovoljno za uspjeh? – reče Connifay i oprezno se osvrne oko sebe. Neki su se ljudi okrenuli. Connifay nastavi: – Odgodi to dok ne nađeš bolje glumce.

Bannock je hihotao.

– Za tebe su dovoljno dobri. Connifay slegne ramenima.

– Jok! Kao zvijezda u toj predstavi imam pravo tražiti da se podijele sve uloge.

– Nisi zvijezda – podrugljivo će Bannock. – Predvidjeli smo da glumiš leš.

– Nemoj? Zar nisi uvidio da više ljudi luduje za tom ulogom? Ako ne prestanu opipavati drške svojih revolvera, pobrinut ću se za to da raspolažeš sa tri do četiri rezervna leša.

Nemirne su se ruke podigle i Bannock se prestao smijati.

– Ti si ušljiv i tvor koji skuplja mrvice s Timpasova stola – reče Connifay hladno.

Bannock obližne usnice i odvoji se od rukohvata. Podigao je ramena i počeo se igrati izvučenim revolverom. Zatim ga je iznenada podigao.

Začuo se prasak. Slijedilo ga je Bannockovo uzdisanje.

Grč počeo savijati Bannockovo mršavo tijelo. Nagnuo se naprijed i onda pao preko ograde. Ljudi za barom promatrali su ga skamenjenih lica.

Nesnosnu tišinu prekinuo je Timpasov glas s vrata:

– Do bijesa, što se događa ovdje?

– Ništa osobito – reče Connifay. – Samo sam pokazao ljudima kako se dobivaju leševi za kazališnu predstavu. Vjerojatno i vas to zanima. Možda vam to ušteduje novac koji biste izdali za djelo što ga je najavio Bannock.

S podrugljiva Connifayeva lica Timpasov se pogled spusti prema teškom revolveru koji je mirovao u opuštenoj ruci. Kad je podigao glavu, lice bijaše crveno. Connifay upre oružjem u leš na podu.

– Do vraga! – reče Timpas bijesno. – Cash Bannock!

– Tako je! Vaš revolveraš! – reče kratko Connifay. – Dobio je svoju lekciju. Želite se možda okušati sami?

Timpas je djelovao izbezumljeno. Činilo se da će mu pozliti. Lice mu se oznojilo. Ruke su podrhtavale. No tad se pribrao, iskesio zube i rekao:

– Kriv potez, čovječe!

– Ne vjerujem – odvrati Connifay.

– Kad vam kažem! Bannock nije od mene za bilo što dobio ni pišljiv cent. Ovo je čovjek koji bi vas zanimao.

Timpas se nadme i korakne u stranu. Iza njega je stajala snažna ljudima s izbrazdanim licem.

– Tod – rekao je Timpas – tamo leži tvoj šef. Morat ćeš dobiti drugoga.

Ljudina korakne nekoliko puta i odmjeri Connifaya od glave do pete.

– Držim da ste me dobro upamtili – reče Connifay.

– Svakako, prijatelju – odvrati čovjek i pokaže prema Bannocku. – Što je bilo posrijedi? Karte? Igra?

– Igra, ali ne karte.

Connifay izbaci praznu čahuru, izvadi iz džepa drugi metak i popuni komoru. Zatim gurne revolver u korice ispod kaputa.

– Ja sam Tod Hackberry – rekao je došljak. – S ranča »Currycomb«. Moje je pravo da znam što se dogodilo s njim.

– Tako je – složio se Connifay. – Doduše, to se vidi, je li?

– Nisam za svađu – pripomene Hackberry. – Prije svega, moram znati što se događa.

Connifay kimne.

– Bannock i ovi momci ovdje htjeli su prikazati kazališnu predstavu. Bannock mi je rekao da je njen naziv »Kraj Marka Connivaya«. Meni je namijenio ulogu leša. Nisam je htio prihvatiti, makar je bilo govora i o pogrebu. Ali – Connifay migne prema ostalima – nisam htio razočarati društvo.

– Prokleti lažac! – javio se poslije kratke šutnje nečiji frktav glas. – Pijuckali smo ovdje i čekali program. Bannock se pojavio ondje gore i prije negoli smo išta shvatili ovaj je kockar potegnuo revolver i ustrijelio Bannocka.

Connifay pogleda govornika. Zatim skine pred njim šešir.

– Zadivljen sam tvojom drskošću – reče i obrati se ponovo Hackberryju. – Eto, imate dvije priče. Odaberite onu koja vam se više sviđa.

– Hackberry – umiješa se Timpas – riječ je o vašem čovjeku. Mene zove posao. Laku noć, džentlmeni!

Hackberry je čekao da se iza njega umire vrata. Zatim se

obraci Connifayu suzdržanim glasom.

— Prijatelju, poslušajte moj savjet i nestanite iz ovoga kraja. Inače biste mogli dobiti besplatan pogreb.

Connifay se okrenuo i pošao stubama prema svojoj sobi.

* * *

Kad je Mark Connifay sutradan ujutro izlazio iz grada, nije to činio prema savjetima što su mu dani s različitih strana. Krenuo je da ispita zapadnu stranu doline.

Tu su lanci Sierra del Caballo zatvarali nizinu. Jače negoli dan prije Connifay osjeti da je to kraj u kojemu bi htio živjeti. Bio je to raj od pašnjaka sa sočnom travom, sa sjevitim šumarcima i skrovitim zakucima. A na sjeveru se sve to gubi na titravoj granici Jornade del Muerto.

Mark Connifay vidio je više različitih krajeva, ali nijedan ga nije tako privlačio kao ovaj. Promatrao ga je širom otvorenih očiju i punih pluća. Osjećao se kao divlji konj koji se ponovo našao na slobodi, koji se vratio na svoje pašnjake.

Da, predivan kraj!

Mark Connifay zaustavi se na raskršću i odluči da slijedi smjer što ga je pokazivala oznaka na kojoj je pisalo: LAZY BRADY'S BUG WAGON.

Sat nakon toga Mark Connifay zaustavio je konja jer je pred sobom ugledao jahača. Prsti su odmah bili na revolverskom dršku. Ali pojavila se Bella Mae Brady.

Neko su se vrijeme šutke promatrali. Markov hladan pogled izazivao je na djevočinu licu rumenilo.

Bella Mae zabaci glavu, podbode konja i približi se tako da su im se dodirivali stremeni. Na sebi je imala svilenu košulju, zadjenutu za hlače, i kaubojske čizme sa srebrnim mamuzama.

— Zašto sinoć nisi došao kad sam te zvala?

— Putokaz za Bradyjev ranč podjsetio me na tebe — okolišao je Connifay. — Od tada razmišljam o tomu zašto si upozoravala na opasnost čovjeka kojega si ujutro ošamarila.

— To je teško shvatiti?

Ne, nije bilo. Connifay je odgovor mogao čitati u njezinim očima, u osmijehu njezinih jedrih usana, ali zanemarivao je to.

— Ne podnosiš me, je li? — rekla je Bella Mae.

— Zašto bi bilo tako?

— Dobro znaš na što mislim.

Dakako, to je znao, kao i jučer. I zato se nije osvrtao na njezin poziv.

Dok je Connifay grčevito tražio izlaz iz neprilike, djevojka je pomalo uzdisala. Nemirno je sjedila u sedlu i lutala pogledom naokolo. Zatim se zanjihala i nagnula. Mark Connifay je prihvati da ne padne. Još ju je držao težinom svoga tijela, kad se začuo glas ravan urliku:

— Do vraga, Bella Mae! Što taj tvor hoće od tebe?

III

Mršav čovjek koji se bokom naslonio na Timpasov pisaci stol bio je njegov predradnik na pašnjacima. Zvao se Fargo. Ako je i imao neko ime, nitko

ga nikad nije čuo. Nosio je dvostruk opasač o kojemu su visjeli revolveri u položaju prikladnom za njegov križni zahvat.

Timpas je govorio prijekornim glasom:

— Kad je skinuo Bannocka, vi ste bili među promatračima. I među njima ste ostali.

— Možda sam se osjećao kao i vi — uzvraćao je Fargo drsko — kad ste vruć kesten prepustili Hackberryju. Žurilo vam se na posao. Pa, Bannock je smislio tragediju, a ja više volim komediju.

— Tako? — reče Timpas prigušeno.

— U prvom redu riječ je o tome da se momak ne skrasi na »Fiddle Backu«. I sami znate kakav je stari Kroniac, što on misli o kartašima i lakim djevojkama. Pobrinut ću se da ga ne zaposli, makar bio jedini nadaleko i naširoko.

— I to ćete postići komedijom?

— Jest. Ili ne bi bila komedija kad bi Brady momka zatekao sa svojom Mae i dognao ga pred oltar da se vjenča?

Zadovoljnom Fargu za petama pojavio se vlasnik maloga ranča Whoa Jackson, otvorivši vrata nogom. Bio je to zbit krivonog čovjek, bezizražajnih ribljih očiju.

— Jeste li ikad čuli da se na vratima kuca? — ljutio se Timpas.

Jackson se samo osmjehnuo.

— Sjednite — promrsi Timpas.

Jackson ostade stajati. U njegovu držanju bilo je nečega što se Timpasu nije svidalo.

— Jeste li sretno dotjerali goveda »Fiddle Backa«? — pitao je šef »Wet Moona«.

Jackson se samo podrugljivo nacerio.

— Onda?

— Ne bojite se valjda, Ely, da to ne bi bilo dobro urađeno, ha?

Timpas se ukočio. Udahnio je kao da u prostoriji nema dovoljno zraka.

— Razumljivo, ne bojim se. Ali na granici je opasnije negoli je bilo prije.

— Dobro je što to znate. Zato mi za ovaj posao pripada više negoli inače, Ely. Po mojoj procjeni, bilo bi to nekako oko pet tisuća.

— Što?

— To što sam rekao. Uračunata je zasjeda u koju smo upali. Budite zadovoljni što je prijeko i zadnji par rogova koji sam za vas ukrado na »Fiddle Backu«. Ali bilo je vrlo grbavo, Ely. I malo je nedostajalo da ode glava. Trojicu vaših ljudi morao sam ostaviti ondje...

— Rekao sam vam da to radite sa svojim — uskočio je Timpas.

— To sam i učinio — cerio se ponovo Jackson.

— Kako ste onda kod goveda ostavili trojicu mojih?

— Ma nisam ih ostavio kod goveda. Kod strvinara!

Time je bilo sve rečeno. Timpas se nagnuo postrance, kako bi lakše dohvatio revolver.

— Ne mogu reći da mi se svida ovo što pričate — rekao je.

— Meni se nije svidala zasjeda, Ely. A još mi se manje

svida što ste moj ranč sprašili u dim.

Jaksonove su oči oživjele. U njima se caklio bijes.

— A sat otvorite blagajnu! — dreknuo je.

— Prokleti ucjenjivač! — zagrmio je Timpas.

Pucao je istoga trenutka. S Jacksonova prsluka podigla se prašina. Pod mecima je počeo teturati. Zatim su se noge presavile i pao je na pod. Vjerojatno više nije mogao misliti na to kako se dao prevariti.

* * *

Kad su se pojavili prvi ljudi, Timpas je opušteno pušio.

Jackson je ležao mrtav. Kraj njegove desnice bio je neupotrebljen revolver.

— Htio mi je prodati goveda što ih je ukrao »Fiddle Backu« — objašnjavao je Timpas došljacima. — Ne ide mi u glavu zašto se pojavio kod mene. No brzo sam mu objasnio da me njegova ponuda ne zanima. To ga je razbjesnilo i napao me revolverom.

Timpas je otirao pepeo s cigare i ispitljivo promatrao ljude.

Dvojica su pregledala Jacksona.

— Gotov je — reče jedan.

Konjušar je dodao:

— Pravo mu budi. Sad znamo zašto su nestajala naša goveda. Trebalo bi da Timpasu prišijemo orden.

Činilo se da su ostali mislili jednako. Ražišli su se bez govora.

* * *

— Spremite sačmaricu — govorio je župnik Bates. — Ako

dvoje mladih želi sklopiti brak, nije im potrebna puščana podrška. Tako je makar bilo. Oduvijek. Ostavite tu stvarcu vani.

Stari Joe Brady pogleda zakrvavljenim očima župnika.

— Tako je bilo je li? Sad će biti kako ja mislim — rekao je i pljunuo u stranu.

— Ne mislite li da je i pred crkvom opasno vraga vući za rep? — reče Connifay.

— Ili mene za nos, ha?

Župnik se nakašlje i obrati se mladima.

— Jeste li odlučili da...

— Dosta! — prekine ga Brady ljutito. — Odlučili je li?

A što mislite, zašto sam ih dognao ovamo? Obavite svoj posao i ne izazivajte me jer ću izgubiti strpljenje.

Joe Brady, visok i mršav čovjek, koščata ispičutura, bio je nepatvoren proizvod Kentuckyja. Bavio se proizvodnjom jeftine klipare i zaradivao dovoljno dobro da pije viski. Od prilike do prilike krijumčario je preko granice oružje ili konje. Njegovo ponašanje preplašilo je mnogo čvršće momke negoli je krhki župnik Bates.

Ispod klempova oboda šešira Bradyjeve oči sijevale su kao žeravice.

— Vjenčat ćete ih ovoga časa na ovom mjestu! — vikao je.

Župnik Bates obori glavu, okrene se i pode.

— Slušajte, Brady — počeo ponovo Connifay — meni je dosta. Možete misliti što vas je volja, ali...

— Zaveži! — urlao je Brady. — Šuti i kreni prije negoli...

– Rekao sam vam istinu i ponavljam je. Belli je pozlilo i bojao sam se da će pasti sa sedla. Pridržavao sam je. Što je u tome loše? Zašto napokon ne pitate Bellu...?

– Nikoga je ništa ne moram pitati! – urlao je Brady. – Znam što se o njoj priča i gotovo! Zatekao sam je s vama i vi ćete je uzeti za ženu. Ulazi ili ću ti izrešetati tu bundevu!

* * *

Ann Kroniac je izišla iz »General Storea« i zastala u pola koraka. Stajala je nepomična kao i drugi ljudi na cesti, buleći kao i oni u skupinu pred župnikovom kućom.

I Ann Kroniac brzo je shvatila u kakvu se škripcu našao Mark Connifay, kartaš i revolveraš iz Smit's Crossinga. Sve je bilo vrlo jasno. Sve se moglo zaključiti po ljutitome kartašu i podivljalom Bradyju koji je mahao sačmaricom, a i po posramljenoj Bella Mae takoder.

Do bijesa, svatko je znao kakva je roba bila ta crvenokosa ždrebica. Opet je, znači, bila u lovu na muškarce.

Ann Kroniac osjeti kako joj gore obrazi. Mislila je o tomu kako je Bella Mae jednaku igru igrala s njezinim bratom Tonyjem, igru od koje se momak još nije sasvim oporavio. Sad je upecala Connifaya i, činilo se, uspjelo joj je to. Neka mu bude, mislila je Ann Kroniac zlobno, bit će to pravi par: kartaš i bestidnica, dvoje od iste vrste.

Unatoč svemu Ann Kroniac osjeti žaljenje. No taj je osjećaj brzo potisnut. Taj prokleti kartaš dopustio si je nevjerojatnu

drskost prema njoj, Ann Kroniac.

Mark Connifay ugleda Ann Kroniac i okrene se prema njoj. Širokim zamahom pozdravio ju je šeširom, od čega su promatračima zamalo poispdale oči.

Ann Kroniac htjede se najprije povući natrag u trgovinu, no zastala je. Stari je Brady podivljao nad Connifayevim činom. U prisutnosti »zaručnice« klipan pozdravlja šeširom drugu ženu, i to Ann Kroniac. Brady u bijesu odbaci sačmaricu i skoči na Connifaya, htijući ga uhvatiti za vrat. Connifay je od naleta pao. Začas se podigao oblak prašine u kojemu su se rvali.

Ann Kroniac stajala je razrogačenih očiju i suzdržanoga daha.

Mislila je da će sve brzo završiti, no iznenadivalo ju je što se oblak prašine neprestano povećava i postaje sve gušći. Kako je to moguće? Kako uspijeva tako dugo odolijevati Bradyjevim ručetinama?

Mark Connifay borio se očajnički. Opažalo se dapače da stvari ne stoje dobro za Bradyja. Odavale su to njegove prigušene psovke.

Malo poslije začulo se Bradyjevo roptanje. Dugonja se izvuкао iz prašine i počeo teturati u krugu, zgrčen tako da su prsa zamalo dodirivala koljena. Usta bijahu razjapljena. Ann Kroniac opazi zatim i Connifaya. Teško ga je bilo prepoznati. Odijelo je visjelo s njega u krpama. Razbijeno lice izobličilo se od bola i ljutnje.

Brady je podigao glavu s koljena i opsovao. Connifay je prišao i htio ga odgurnuti, kad' je Brady iz čizme izvukao nož. Connifay mu ga izbiје udarcem noge.

Brady se našao na rubu panike. Krvava lica i zakrvavljenih očiju pokušavao je izbjeći Connifayevim pesnicama.

Njegova je jedina šansa bila da Connifaya ponovo stegne i da ga počne gušiti. Zato se glavačke bacio na protivnika. Connifay je pokušao izbjeći nalet ali je zateturao spotaknuvši se o mamuzu i pao. Brady je slavo-dobitno zauriao i krenuo nogama na njega. Tad je sve opet prekrila prašina.

Neki je promatrač viknuo:

— Daj ga, Joe! Raskomadaj ga!

Taj je grlati neprestano urlao. Borci su se kotrijali u prašini. Jedan se pridigao na koljena i onda uspravio. Drugi se koprcio u njegovim rukama.

Ann Kroniac pokrije usta rukama.

Svima bijaše jasno što namjerava Brady. Vukao je protivnika prema privezištu za konje, da mu na poprečnoj gredi slomi kralješnicu.

Sunce je zašlo. U zraku je ležala prašina. Odnekud je odjekivao djevojački glas:

— Nemoj, tata, nemoj!

Ali Brady nije nikoga slušao. Na njegovu zgnječenu licu naziralo se cerekanje. Svoj plijen dovlačio je sve bliže cilju. Nitko nije pokušavao da ga zaustavi.

Ann je htjela pobjeći. Nije više mogla promatrati taj užas. Ali noge je nisu slušale. Ostala

je gdje je bila. Čak nije uspijevala zatvoriti oči. Nešto ju je ukočilo. Promatrala je dalje.

Kartaš se više nije branio. U Bradyjevim rukama djelovao je kao lutka. Brady se zaustavio ispred grede i pridigao žrtvu.

Ann htjedne viknuti. Glas koji je zaustila djelovao je slavljenički.

Connifay se odjednom okrenuo i udario Bradyja čizmom u lice. Brady je zauriao, zateturao i pao.

Prašina je ponovo bila tako gusta da se ništa nije jasno razabiralo. Neki glas pokraj Ann Kroniac ponavljao je:

— Prokletstvo, prokletstvo!

Borci su se ponovo našli na nogama. U prašinskom oblaku pomicale su se dvije nejasne figure. Brady je ponovo pokušavao izvesti ubitačni zagrljaj, a Connifay ga je sprečavao udarcima u sljepoočicu. Jednim je postigao to da Brady, odstupi tako kao da je slijep i gluh sikeći kao ranjeni pas.

Connifayeva pesnica udari još jednom. Zatim je dohvatio ostatke Bradyjeve košulje i uspravio ga. Desnom je istoga trenutka poduhvatio bradu. Bradyjeva glava odskoči kao da će se odvojiti. U zaokretu presavinuo se preko privezane grede i ostao tako kao obješen.

Ann Kroniac osjeti nejasan ponos. Tumačila je to tako što i najžešća borba može biti poštena. A kartašu se moralo priznati nekoliko vraških vrlina, vrijednih svakoga poštovanja. No njezino divljenje splasnulo je čim je vidjela kako mu prilazi Bella Mae i

nešto mu šapće. Tek nakon toga prišla je ocu.

Kroz obruč promatrača progurao se Timpas. Connifay se okrenuo. Napravio je nekoliko koraka i ustobočio se pred njim, promatrajući ga šuteći. Timpas se osmjehnuo.

— Ako ste ovamo došli kao bolesnik, čast vašim pesnicama! — rekao je.

— Nadam se da Bradyja niste nahuckali vi — napomene Connifay hladno. — Doduše, o to bih se kladio. Ako se uvjerim da je tako, odjašite iz grada na najbržoj munji.

Connifay je promatrao Timpasa još neko vrijeme, zatim se okrenuo ne osvrnuvši se ni lijevo ni desno.

Ann je gledala za njim. Željela je da mu njezin brat bude makar donekle sličan. Ali ne! pomislila je odmah. Nikakvih usporedbi s kartašem i revolverašem.

No taj isti čovjek ostao je u njezinim mislima i nije ga mogla odagnati.

* * *

Kad se našao u svomu hotelskom krevetu, Connifay je uzdahnuo s olakšanjem. Unatoč tomu, san mu nije dolazio. Razmišljao je o tomu je li s pravom Timpasu zaprijetio sumnjom.

Timpas bijaše načistu s tim kako da gleda na Connifaya. Čim nije prihvatio njegov posao, postao je njegov neprijatelj. Zaokupljalo ga je još to da spriječi Connifayevo zapošljavanje na »Fiddle Backu«.

Ako je to lakrdija sa ženidbom Timpasovo maslo, mislio je Connifay, između Kroniaca i

Bradya mora biti ozbiljnih trvenja. Sjetio se i jedne potvrde.

— Ponosniji od ovčjega govna — rekla je Bella Mae o Kroniacovima.

Oh, da ovdje ima zle krvi. Na jednoj i na drugoj strani. Vjerojatno je Mark Connifay zadriješao jer se pribrao kad nije mogao zatomiti osjećaj da nešto nije kako treba.

Connifay privuče noge i zagleda se u vrata. Brava na njima nije služila ničemu. Ključ se nije mogao okrenuti. U sobi nije bilo ni dobra stolca koji bi se mogla poduprijeti kvaka.

Connifay ispruži ruku da nade opasač s revolverom. Napipao je revolverski držak ali nije izvukao oružje. Nervozan sam, pomislio je. Iscprijen prokletom borbom s Bradyjem.

Htio se ponovo opružiti, no još je jednom osluhnuo. Jest! Nešto se događa pred vratima. Kao da je netko duboko udahnuo. Ili mu se to samo činilo?

Više ljutit negoli zabrinut Connifay ustade i otvari vrata.

Hladna revolverska cijev zabila se u njegov trbuh.

Connifay nikad nije propuštao nijednu mogućnost obrane. Desnicom je munjevito uhvatio za cijev i odgurnuo je. Istodobno je lijeva udarila po laktu. Revolver je opalio. Zidovi su zadrhtali, no Connifay je zakrenuo strijelčevu ruku tako da je revolver ispustio na pod prigušeno kriknuvši.

Connifay povuče napadača u sobu.

— Na stolu je petrolejka. upali je! — zapovijedio je.

Pri svjetlu šibice vidio je visokoga mladog čovjeka kojemu su ruke tako drhtale da nije uspijevalo nažgati fitilj.

Kad je taj posao napokon obavljen, Connifay zatvori vrata. Sjeo je na krevet i svukao čizme, promatrajući netremice mladića koji je očito pokušao da ga ubije.

— Momak — rekao je — nisi još dorastao za zanat ubojice.

Mladić je stisnuo zube, kao da se bojao da ne zacvokoću. Connifayu upade u oči da su crte mladićeve lica tako pravilne i meke kao u djevojke. Vjerojatno nema više od osamnaest, iako to ne znači mnogo u kraju u kojemu i mladi moraju zauzimati mjesta odraslih.

— Možda bi trebalo da mi sve to objasniš — reče Connifay.

Mladić se pribrao. U njegovim očima bilo je čak prkosa.

— Nisam od onih koji govore — odvratio je mrzovoljno.

— Aha! Sad si izabrao ulogu čeličnoga momka, je li? No kod mene to ne pali — blago će Connifay. — Iz ove sobe nećeš izaći dok sve ne ispričaš. Biraj!

— Izabrano! Ovdje se ne osjećam gore negoli bilo gdje drugdje.

— To ćemo još vidjeti, mladac! Tko te poslao ovamo? Timpas?

Pitanje je upalilo, što je pokazivala i grimasa kojom je to mladić pokušao prikriti. No pri tom je pocrvenio i Connifay je nastavio.

— Čime te Timpas drži uza se? Ucjenjuje te?

Mladić je pognuo glavu.

— Ne moraš se išćudavati ni pretvarati, mladiću, jer je sve prilično jasno. Ja otvorim vrata, a ti me škakljaš revolverom. Topuzima opali a nitko ni da bi privirio, je li? Zašto? Nema više radoznalaca? Ovdje žive samo povučeni ljudi? Nešto ih plaši? Jest, Ely Timpas, čovjek koji ovdje vedri i oblači! Prema tomu, savjetujem ti da progovoriš, ili ću morati nešto poduzeti protiv tvoje šutljivosti.

Connifay je podigao revolver i pošao prema mladiću, koji je počeo uzmicati prema zidu.

Mladićeve oči bijahu razrogračene. Brada je počela podrhtavati. Kad se Connifay zaustavio pred njim, na čelu su mu izbili grašci znoja.

— Ne namjeravam više čekati! — prijetio je Connifay.

Mladić je nešto tražio pogledom, no kolebanje se brzo slo-milo i riječi su potekle. Strah pred Connifayem bio je jači od straha pred Timpasom. Čitava je priča ispričana. Jedno ime u noj privuklo je Connifayevu pažnju. Uhvatio je mladića za prsa i prodrmao ga.

— Što? Hoćeš li reći da si brat Ann Kroniac?

Mladić proguta slinu i poguri se.

Connifay je polako popuštao.

— Da — reče mladić i korakne natraške.

— Dalje! — zahtijevao je Connifay.

Kad mladić bijaše gotov, Connifay pogne glavu i ostade neko vrijeme tako razmišljajući.

— Misliš da bi ti Timpas tad vratio mjenice? — pitao je Connifay.

– Tako je obećao.

Connifay se posprdno nasmi-
jao.

– Znaš li gdje drži te pa-
pire?

Mladi Kroniac nemoćno
slegne ramenima.

– Ne znam. A kakve bi kori-
sti bilo od toga da znam? Zaci-
jelo ih ne bi dao svojom vo-
ljom. Rekao je...

– Dobro, mladiću, mislim da
pogađam gdje su – mrmljao je
Connifay. – Evo ti tvoj kolt.

Connifay pruži mladiću
oružje držeći ga za cijev.

– I vi ćete me pustiti, je li?

– Što brže budeš vani, to će
mi biti milije.

– Ali... – zamucne mladić
zbunjeno. – Što ću reći Elyju?

– Ništa. Jednostavno se ne-
ćeš pojavljivati kod njega.

– Ali papiri? – reče mladi
Kroniac gotovo dječji kenjka-
vim glasom. – Pokazat će ih
mōm ocu.

Connifay sjedne na krevet.

– Zaboravi Timpasa i te pa-
pire. Nahuškao te na mene i
tako je to postala moja briga.
Sam ću se pobrinuti za njega.

Tony Kroniac duboko je uz-
dahnuo. Neko je vrijeme čudno
promatrao Connifaya, a zatim
reče:

– Čudno. Došao sam ovamo
s revolverom da vas... A vi... A
vi... Moram reći da vam...

– Dobro, dobro – reče Con-
nifay odmahujući rukom. Za-
tim je uvukao stijenj na svje-
tiljci i dodao: – Laku noć, mla-
diću!

* * *

Poslije Connifayeva sukoba
s Bradyjem, Timpas je sjedio u
svom uredu i proklinjao kar-

taša koji ga je u dva dana dva-
put otvoreno posramio. Iz
svoga sefa izvadio je neke pa-
pire i dva izdvojio. Rasprostro
ih je na pisaćem stolu i paž-
ljivo ih proučavao. Zatim je
posegnuo za perom i vježbao
je oponašanje potpisa. Kad mu
se činilo da može biti zadovo-
ljan, uzeo je s jedna hrpe tis-
kan formular. Ispunio ga je i
potpisao. No ne svojim ime-
nom i prezimenom.

Tim poslom Timpas je tako-
der bio zadovoljan. Osmjehi-
vao se slavodobitno i počeo pi-
sati obavijest za okružnoga še-
rifa. Bila je to kratka vijest o
Jacksonovoj smrti, dovoljna da
ta stvar bude zaključena.

Timpas se opusti, istegne
noge i poče zadovoljno pušiti.
Jacksonova smrt i preuzima-
nje njegova ranča, to je nov
korak prema cilju.

Na pijesku pred uredom zaš-
kripali su nečiji koraci. Tim-
pas ih je prepoznao. Dolazio je
njegov predradnik Fargo po
nove naloge.

Fargo je ušao bez pozdrava.
Naslonio se na zid i bezizražaj-
nim pogledom promatrao
gazdu. Taj nemaran indijanski
način ophodenja Timpasa je
oduvijek ljutio.

– Vjenčanje toga prokletog
kartaša i Mae nije bilo osobito
uspješno – rekao je podrug-
ljivo. – Bila je to loša zamisao.
Od samoga početka nisam bio
oduševljen s njom.

– Nisam sumnjao da nećete
smisliti nešto bolje – promrsi
Fargo.

– Do vraga – obrecnuo se
Timpas.

— Onda ste poslali protiv njega onoga mladog majmuna — izduži lice Fargo.

Timpas se još jače oneraspoložio.

— Jest. To ne može propasti. Jedna će glava pasti. Ako pogine mladać, stari se Kroniac od toga neće oporaviti. Ali ovdje je nešto drugo. — Timpas gurne po stolu ispunjen formular. — Ovo potvrđuje prijenos Jacksonova ranča na moje ime. Dokumentat je ispostavljen tri dana prije njegove iznenadne smrti. Valja ga registriрати u Mesilli. A ovo ovdje je pismo za šerifa. Želim da to osobno sredite. I da odmah krenete.

* * *

Kad je sutradan Mark Connifay izišao iz svoje sobe, sunce bijaše povisoko. U salunu je posao tekao punom parom. Smijeh se razliječio. Ljudi su glasno razgovarali. Mark Connifay nije želio svratiti pažnju na sebe. Zaokupljen mislima polako se spuštao niz stube. Pogledao je leđa ljudi naslonjenih na bar. Činilo mu se da se ne zbiva ništa osobito.

Na zakoračaju sa zadnje stube ugledao ga je ipak jedan od muškaraca. Neznanać je izbuljio oči i ukočio se. Zatim se veoma zarumenio u obrazima i gurnuo svoga susjeda laktom. Čovjek se odmah okrenuo i zagledao u Connifaya. U njegovim striješnjenim očima mogla se čitati mržnja.

Connifay je mirno koraćao dalje i u hodu rekao:

— Zdravo, Silver Dollar...

U očima Silver Dollara sijevnula je iskra. Počeo se ceriti.

— Odmah ćemo mi vidjeti... — počeo je, no odjednom je umuknuo.

Silver Dollar postate nesiguran. Oči kao da su se povećale. Usnice su se zalijepile jedna za drugu. Na čelu se počeo pojavljivati znoj. Connifay je zastao pred njim i on je u njegovim očima pročitao nešto što ga je slomilo.

— Onda — reče Connifay — što to znači?

Pogledi ljudi zaustavili su se na Silver Dollaru, od čega je još jače porumenio. No pogrešku koju je učinio nije htio ponoviti. Maknuo je ruku s revolverškoga drška i počeo se smješcati.

— Kapa dolje, Connifay — reče Silver Dollar — ti znaš iznenaditi. Ali, sve to nema nikakve svrhe. Tratiš nadarenost. Nismo ovdje zbog tebe. Iz Teksasa sam te otjerao i...

— Glupost — otegnuto je Connifay. — U to ni sam ne vjeruješ. Ili bi trebalo da ti osvjehim pamćenje?

— Hajde, ne umaraj se! Otako te nema u Teksasu, zakon te zaboravlja.

— O, to je sjajno! Teksaske se zakon očito vraški promijenio. Valjda zato što nisi ondje. Nego, reci mi, nisi li se ipak zaželio mene?

U Connifayevu glasu bilo je nečega od čega je bivši šerif ponovo pocrvenio.

— Zasad se još ravnom prema svojim željama.

— Aha. Ali ovdje nema dovoljno grmlja za postavljanje zasjeda.

Connifay se nasmijao i izišao.

IV

Buffalo Grote, predradnik s »Fiddle Backa«, radoznalo je promatrao tri stranca u salunu. Naručujući piće, pitao je pogledom barmena tko su ti ljudi.

— Džentlmeni su pitali za put koji vodi do »Fiddle Backa« — reče čovjek i obrati se došljacima. — Momci, ovdje je Buffalo Grote, Kroniacov prvi jašač.

Silver Dollar neljubazno odmjeri Grotea. Još je bio razdražen susretom s Markom Connifayem.

— Ja sam Kroniacov rođak — rekao je. — Momci su moji prijatelji. Rado bismo...

— Jasno — umiješao se Grote. — Raduje me što sam vas upoznao, džentlmeni. Možete odmah krenuti. To jest, čim sperem iz grla tu prokletu prašinu.

* * *

Ann Kroniac sjedila je pokraj svjetiljke na »Fiddle Backu«, s otvorenom ali zaboravljenom knjigom pred sobom. U mislima ju je zaokupljao taj stranac, kartaš iz Tek-sasa. Ne, ponavljala je samoj sebi, ne volim ga. On je od vrste koja posize za revolverom čim igra ne teče kako bi bilo poželjno. To je vrsta okorjelih lopova i prevaranata. U Smith's Crossingu od ujaka je čula sve što se o tomu ima reći. Vidjela je dapače svojim očima kakav je jastreb bio taj Connifay. To što joj se na trenutak svidio, ne znači, mnogo.

Dogodilo se to samo zato što je slučajno on imao pravo a ne njegov protivnik.

Ann Kroniac odlučno odagne te misli i ponovo prihvatiti knjigu.

Časak poslije toga netko je pokucao na vratima. Ann Kroniac se lecnula. Tko bi to mogao biti? Nije čula konja. Morala bi čuti kad je došljak prelazio most na potoku. Pretpostavljala je da dolazi Grote po nove upute. Ann Kroniac odloži knjigu i zapita se kamo je otišao otac poslije večere. Do bijesa, nije se valjda što dogodilo?

Ann Kroniac požuri prema vratima i otvori ih.

— Vi? — izustila je.

Pred njom je stajao Mark Connifay.

Došljak se smješкао i vedro uzvraćao djevojčin pogled. Šutio je i tapšao konja po vratu. Djevojci se činilo da je Connifay promatra kao da ima pred sobom nerazborit, djetinjasti stvor s kojim se ne može ozbiljno razgovarati. Kakva drskost! To je nastavak njegova jučerašnjeg pozdrava šeširom i onoga naklona. To ju je nagonilo u bijes.

Connifay neće doživjeti zadovoljstvo da to opazi.

— Molim? — rekla je.

— Imate li u blizini bič? — pitao je Connifay, pogledavši prema kaubojskoj zgradi.

Ann se činilo da se pri tom podrugljivo smješka, no kad je ponovo okrenuo glavu, njegovo lice nije govorilo ništa.

— Ako je vaš brat kod kuće — rekao je Connifay — rado bih s njim progovorio nekoliko riječi.

– Sumnjam da je za to zainteresiran.

– Na tome vam ne bi zahvaljivao. Bolje je da ga zovnete.

– Zašto ga tražite?

– Nipošto zato da ga ustrijelim, ako vas more takve misli. Molio me da nešto obavim za njega i...

– Ne vjerujem, kao ni to da ga uopće znate.

– Prepustite sve to njemu – reče Connifay i nasmije se kad je Ann Kroniac prkosno zabacila glavu. Zatim je mirno nastavio: – Ako ga prije zovnete, prije ću otići.

– Nije ovdje.

– Ne? – začudeno će Connifay. Ann se činilo da je u njegovim očima zapazila zabrinutost. Connifay je pitao: – Kad ga očekujete?

– Ne znam – rekla je djevojka. – Možete mu ostaviti poruku.

Činilo se da Connifay razmišlja o tomu. Ann je koristila tu priliku da ga proučava. Opažila je da je sad odjeven kao stočar. Ali odjeća ne mijenja karakter čovjeka, njegovu prošlost, način i životne običaje.

Connifay je znao da ga Ann Kroniac promatra. Kad ju je pogledao, zbunila se. Nju je pak začudilo što se čovjek njegova kova osvrće na to. U zbunjenosti branila se srdžbom i rekla glasno:

– Ako vas nitko ne zadržava, zašto ne odete?

Connifay je pogleda iskosa.

– Očekujete li uistinu odgovor?

Ann Kroniac osjeti ojadenu i nemoć. U glasu kojim je pitanje bilo izgovoreno osje-

ćala se ljudska osamljenost, no tko da prozre kartaške namjere. Zato je stisnula usnice i šutjela.

Connifay je slegnuo ramenima i trgnuo konja da ga okrene. Smjestivši se u sedlu još se jednom okrenuo i nešto bacio na verandu. Zatim je otišao u noć.

Ann Kroniac je stajala na mjestu kao da je uzeta. Želja da ga zovne sukobljavala se s ponosom koji nije mogla potisnuti. Rukama se uhvatila za dovratnik i slušala konjski topot koji je polako zamirao.

Osluškivala je i onda kad se odavno ništa više nije moglo čuti.

* * *

U sobi je Ann Kroniac dugo stajala pred stolom i promatrala omotnicu koju je Connifay bacio na verandu. Na njoj nije ništa pisalo, no pretpostavljala je da ju je htio dati njezinu bratu. Da je otvori unatoč tomu? Tony se dva dana nije pojavljivao. Nije li u omotnici nešto važno i hitno, nešto u čemu bi morala i mogla pomoći?

Pogledala je na sat. Četvrt do ponoći. Zabrinula se za oca. Gdje je tako dugo? Prišla je vratima i osluškivala. Ništa se nije čulo. Zatim je otišla natrag u sobi u počela šetati bez cilja. Pogled joj je ponovo pao na omotnicu. Odlučno je prišla stolu i otvorila je. Iz omotnice su ispale ceduljice, očito stranice neke male bilježnice. Na njima su bili potpisi njezinoga brata Tonyja.

Ann uze jednu ceduljicu i pročitla je. Ukočila se. Uzbu-

deno je dohvatila drugu. Iste riječi, isti potpis. Samo su se novčane svote razlikovale.

Potvrde o kartaškim dugovima!

Kad je pomislila na to što bi rekao i učinio otac da to vidi, Ann je problijedila. Prsti kao da su dodirnuti užareno željezo. Otac je kartaše i kartaše mrzio, do opsjednutosti. Njegov otac bio dobrostojeći čovjek i sve je izgubio na kartama. Odatle to. Jedne noći otišao je u sjenik i ustrijelio se. Sinu je ostavio samo dug koji je otplaćivao punih dvadeset pet godina. A prošloga ljeta rekao je Tonyju: Ako još jednom sjedneš za kartaški stol, ne vraćaj se kući!

Ann zato nije mogla pojmiti da njezin otac nudi posao kartaša i revolverašu. Kad je razmislila o tomu užasnula se. Znači, »Fiddle Back« je u gadijnoj stisci.

Oporavivši se počeo Ann zbrajati svote. Zbroj ju je iznadio. Bio je velik.

Kakvu je cijenu Tony morao platiti za te papire kod kartaša iz Smit's Crossinga! Dok je još stajala osupnuta svime time, začula su se na mostu konjska kopita.

Otac!

Morala je odmah sakriti papire.

Brzo ih je skupila i gurnula pod košulju. Zatim je istrčala van.

Na vratima je zamrla od straha. U dvorištu su ušli jačaci, od kojih je dvojicu prepoznala, u tami i prašini što su je podigli. Grote je grmio:

— Zovite oca! Brzo!

Tony, mislila je, s Tonyjem se nešto dogodilo.

— Nije u kući — promucala je. — Nije se još vratio. — Pri tom Ann nije opazila da joj popuštaju koljena. — Buffalo, do bijesa, što se dogodilo?

Ann Kroniac podiže ruke k licu. Grote je pogledao ostale. Kad je ponovo progovorio, Ann osjeti olakšanje. Snaga joj se vratila. Pogotovu kad je čula ujakov glas:

— Ann, ja sam, ujak Silver. Pripremi se za loše vijesti, mala. Razbojnici su napali matično stado i nagnali ga u stambedo. I... — oklijevao je ujak.

— I mi smo imali vrašku sreću da izvučemo glave — nastavio je Grote. — Jawbone, Studhoss i dvojica koja su došla s ujakom...

— Što? — zausti Ann i pokrije lice. — Što?

— Ah, što — reče Grote — izrešetani su ili izgaženi. To.

* * *

Kad je Tony Kroniac izišao iz saluna i krenuo kući, osjećao se kao da se ponovo rodio pod zvijezdama koje su tako jasno sjale kao malo kad.

— Timpasa i te papire možeš zaboraviti — rekao je Conni afay. — On te nahuškao na mene i tako je to postala moja briga. Zato ću se pobrinuti za njega.

U očima toga čovjeka Tony je vidio da će riječ biti održana, točno kako je rečena i temeljito. Tako je zvučala.

Ali poslije nekog vremena splasnulo je dobro raspoloženje i počele su se pojavljivati sumnje. Zatim je ponovo ojačao stari strah. Zašto bi to taj

čovjek uzeo na svoja ramena, zašto da pomogne nekome tko ga je htio ubiti?

Jasno, govorio je to samo zato da ga se otarasi toga trenutka.

Tony se zamisli izasade. Papiri u Timpasovu uredu, u ormaru koji je on zvao sefom, iako je bio obična podrtina.

Tako je! I s tim je okrenuo konja.

Ovdje je spas! Spas od svega. Sve ostalo bilo je krivo. Nesuvisao čin u očaju. Pa da je i uspio zaskočiti Connifaya, ne bi mogao hladnokrvno potegnuti obarač i ubiti čovjeka bez oružja.

No vrijeme je radilo protiv njega. Kad se šuljao grmljem na rubu grada, mračilo se. U salunu »Cap and Ball« već bijaše upaljeno svjetlo. Vani su stajala tri konja. Vjerojatno su njihovi jahači namjernici. Ali nisu li pristigli novi Timpasovi revolveraši?

Tony Kroniac šuljao se dalje. Prošao je pokraj skladišta stao iza jednoga grma. Napokon je pred njim bio Timpasov ured. Promatrao ga je razočaran. Unutra je gorjelo svjetlo.

Vjerovao je da je to u vezi sa strancima. Zacijelo ih je Timpas pozvao i sad se savjetuje s njima.

Tony još nije odustao od svake nade. Čekao je pola sata, no svjetlo se nije gasilo. Kako su se upalila druga, zaključio je da je najbolje otići iz grada.

Sutradan je proveo u skrovištu iz kojega je mogao promatrati grad i dio puta prema »Fiddle Backu«. Timpasov se rok približavao. Prijetnja je gla-

sila da će papire odnijeti na ranč i pokazati ih ocu.

Jutro je prespavao a poslijepodne promatrao nemirno svakoga jahača koji je išao prema ranču. Odlaknulo mu je svaki put kad je mogao biti siguran da nije Timpas.

U sumrak je ponovo krenuo prema gradu. Opet se zagnjurio u grmlje i promatrao prozore ureda. Svjetlo je gorjelo, no u tim satima Timpas je uglavnom bivao za stolom.

Napokon je svjetiljka ugasla. Na prozorskim staklima bio je još samo odsjaj mjesečine. Vrata koja nije Tony mogao vidjeti pomakla su se i pojavio se Timpas. Krenuo je prema salunu.

Sad! mislio je Tony. Timpas će možda još jednom doći u ured, ali tek poslije večere i nekoliko pića. Dotle ima vremena. Zato Tony ustade i htjede krenuti, no toga je trenutka opazio čovjeka koji je išao, kako se činilo, prema istom cilju. Visok, snažan, po svemu sudeći odjeven kao kauboj. Neznamac je nestao iza ugla, čime su utihli i njegovi koraci. Je li zastao pred vratima ureda? Što traži ondje?

Mladić se veoma uznemirio. Nije li Timpas ostavio čuvara? Je li ga vidio jučer kad se šuljao tuda? Ili danas?

Tony odagna loše misli i šmugne prema strani odakle je mogao promatrati vrata Timpasova ureda. Bio je oprezan i kretao se polako. Potrošio je toliko vremena da je kauboja vidio kako odlazi. Je li bio unutra? Išao je po nešto za Timpasa? Ili za nekim drugim poslom?

Tony Kroniac bijaše tako obeshrabren da je odustao od svoga plana. Slegnuo je ramenima i išuljao se na glavnu ulicu. Potražio je tako jeftin lokal da je bio siguran kako Timpas nikad nije prekoračio njegov prag.

Glad je nadjačala sve i Tony ju je najprije utišao. Poslije toga otišao je u salun, u kojemu je također bio siguran od Timpasa. Ovdje je ostao do zadnjega gosta.

Bilo je gotovo tako kasno kao kad je prvi put čučao u grmlju, na mjestu odakle je mogao promatrati vrata. Prišuljao se i oprezno pritisnuo kvaku.

Vrata nisu bila zatvorena, što je izazvalo pravi udar straha. Nije li unutra postavljena klopka? Zapljusnula ga je prava plima zlih slutnji koje su kidale živce. Povukao se kao da je uhvatio za vruće željezo. Ali, istodobno se nije usudio odustati i otići. Pomisao na to što će reći i učiniti otac kad mu Timpas podastre kartaške dugove, nadvladavala je sve ostalo. Bijes je rastao i potiskivao strah. Prokleta kopile! Nikad nije igrao s njim, ali lopov je kupio zadužbenice od drugih i tako ga dobio u šake. Tako ga je pretvarao u figuru kojom će igrati u drugoj igri, u svojim prljavim poslovima.

Tony se privukao prozoru koji je prije motrio. Mjesec bijaše visoko i prolijevao je svoje blijedo svjetlo kroz stakla. Ured je zjapio prazan. Nema dakle klopke. Možda Timpas nikad ne zatvara vrata. Vjerojatno je tako. Unutra ne drži

novac. A zatvorena vrata ionako ne bi bila spomena vrijedna zaštita ako netko želi provaliti.

Tony položi ruke na prozorski okvir, pritisne ga i gurne uvis. Prozorsko krilo podiglo se kao da klizi po mazivu.

Mladić se sagnuo i osluškivao. Zatim je ušao.

Zaškrilala su vrata. Tony se munjevito okrene.

Bila su to uredska vrata. Netko ih je oprezno otvarao.

Tony priskoči prozoru i baci se van. Tresnuo je u nečije koščato tijelo. Dvije snažne ruke stegnule su ga kao da je upao u škripac.

Promukao glas zamalo mu je probio bubnjić.

— Imam ga, Ely! Upalite svjetlo!

Tony je poznavao taj glas vrlo dobro. Bio je to otac Belle Mae, ispičutura i krijumčar oružja.

Brady ga je potezao za sobom i uvukao ga u ured, u kojemu je sad gorjela svjetiljka.

Tonyju zamalo ne ispadoše oči kad je vidio otvoren sef i naokolo rasute papire.

V

Tmurnih misli jahao je Mark Connifay kroz svijetlu noć. Unatoč tomu spazio je dovoljno rano jahača koji mu je u galopu dolazio u susret. U vidnom polju smetao ga jedan grm i Connifay stade. Kad se jahač pojavio iza zavoja, Connifay je prepoznao Bellu Mae.

Djevojka je zaustavila konja i izustila:

— Sva sreća što se nisam prevarila. Mislila sam da si ti, ali nisam bila sigurna. Išla sam prema »Fiddle Backu«...

Djevojka je bila veoma uzbuđena. Strah ju je izbezumljivao.

— Mark, molim te — govorila je — hoćeš li mi nešto učiniti?

— Što? Tebi?

— Znam, znam... Nije za mene osobno. To se ne bih usudila moliti. Htjela sam u »Fiddle Back«, ali tko zna kako bi to ispalo. A svaka je minuta dragocjena. Mark, molim te...

— Reci!

— Moraš mi pomoći. Riječ je o Tonyju, mladom Kroniacu.

— Mislio sam da ne voliš tu obitelj.

— Znaš pravo. Mrzim je. Mislim na stare Kroniace. Ali Tony je nešto drugo, nešto sasvim drugo.

I ti imaš pravo, mislio je Connifay. Počelo ga je zanimati što se događa.

— Moj otac utopio bi sve Kroniace u jednoj žlici vode. Sad je smislio nešto protiv Tonyja.

— Aha — promrmlja Connifay, prikrivajući radoznalost.

— Ely i on postavili su Tonyju stupicu. U Elyjevu uredu. Ne znam zašto. Ali prošle i ove noći vidjeli su da se šulja oko ureda. Moj otac neće prezati da ubije Tonyja.

Connifay se uvjerio da mu Bella Mae ne sprema novu zamku. On je, naime, bio kauboj kojega je Tony vidio kod Timpasova ureda. On je bio unutra i uzeo potvrde o dugovanjima. Tony mu očito u razgovoru nije vjerovao i pokušao je to učiniti sam. Po svemu su-

deći, to je bio razlog što je sve teklo tako glatko.

Timpas i njegovi ljudi prozreli su Tonyjevu namjeru i odlučili da mu ne sprečavaju ulazak u ured. Neka uđe u klopku! Ali pri tom nisu pazili na sâm ured nego na Tonyja, što je njemu, Connifayu, išlo na ruku.

Bella Mae opazi da se Connifay zamislio i ušutjela je. Kad je Connifay podigao glavu, duboko je udahнула.

— Dobro, pogledat ću — rekao je Connifay.

Bella Mae osjeti olakšanje.

Connifay je pognao konja. Djevojka je odmah krenula za njim, ali je uskoro počela zaostajati. Njezin konj bijaše premoren i nije mogao izdržati nametnutu brzinu.

Tony Kroniac pokušao je umaknuti, ali Brady ga je smirio udarcem revolvera. Tako se našao na stolcu. Bio je mokr do kože jer su ga polijevali da bi ga osvijestili.

Timpas ga je promatrao ljutitim pogledom, no u Bradyjevim očima titralo je nešto što je prizivalo gadne priče o mučenju Indijanaca.

— Hoćeš li sad reći što si napravio s onim potvrdama? — pitao je Timpas.

Tony je zvjerao oko sebe.

— Nisi bio dovoljno dugo u uredu da izvedeš sve ovo — govorio je Timpas pokazujući razasute papire. — Prema tome, bio si ovdje i prije. Tad si ih uzeo. Što je s njima? Govori! Zašto si došao još jednom?

— Ja... ja... ovaj... — mucao je Tony. — Morate mi vjerovati. Ja...

Brady mu podnese pod nos čvorugavu pesnicu.

– Vidiš li ovo?

Kad ga je Tony pogledao u oči, Brady ga udari. Oborio ga je zajedno sa stolcem.

Brady se sagne, uhvati ga za košulju na prsima i odgura do zida.

– Dakle? – pitao je Timpas oštro.

Brady ponovo stisne pesnicu, očito zadovoljan što se pruža prilika da je upotrijebi.

Tony problijedi kao kreda i počne mucati:

– Ja... pa... već sam rekao... To je mogao biti jedino kauboj... Vidio sam kako kauboj prilazi uredu... Ovaj... da...

Na vratima se pojavio čovjek odjeven kaubojski. Tony razrogači oči. Prepoznao ga je.

Brady upravo htjede udariti, no kad je opazio Tonyjev pogled, okrenuo se.

Tony je spuznuo na pod. Brady odskoči tri koraka. Timpas se također okrenuo. Razjapio je usta i tako se ukočio.

Tony nije pokušavao ustati. Unatoč strahu osjetio je nešto tako slavodobitno kao nikad u životu.

– Penji se na konja, momče – reče Connifay ne pogledavši ga. – Jaši ravno na svoj ranč i ne miči se odande.

Tony ustade i pode prema prozoru.

Nitko se nije micao, nitko nije zaustio ni riječ. Mladić je iskočio van.

Connifay polako pride Bradyju. Brady osjeti kako mu se grče mišići. Pluća kao da su postala škripava. No ruka je ipak klizila prema revolveru. Kad je dodirnuo držak, Connifay ga udari.

Prasnulo je kao da je pukla suha grana. Bradyjeva glava zviznu o zid. Uzdišući spuštao se na pod kao maloprije Tony.

– Sljedeći put i ja ću posegnuti za revolverom – reče Connifay hladno.

Connifay ledeni pogled zaustavi se na Timpasu. Timpas je vlažio suhe usnice.

Bilo je tako tiho da se moglo čuti šuštanje lišća vani u krošnjama.

– Opomenuo sam vas – reče Connifay. – Ipak ste pokušali ucijeniti mladića i prisiliti ga da bude ubojica.

Connifay pode prema čovjeku kojemu se očito svidalo da ga ljudi zovu guvernerom.

Kad su preostala tri koraka, Timpas, čovjek uvjeren da vlada čitavim krajem, skoči k prozoru i baci se van. Bio je to skok dostojan gipkoga mladića.

* * *

Tony je vani čekao dovoljno dugo da doživi Timpasov bezglavi bijeg. Connifaya kao da Timpas više nije zanimao. Krenuo je u suprotnom smjeru.

Sad je Tony sjedio s ocem, ujakom i predradnikom u blagavaonici na »Fiddle Backu« i rućao. Upravo je ispričao kako se Connifay sukobio s Bradyjem i Timpasom, i kako je Timpas kukavički pobjegao kroz prozor. Kako je o svemu drugom šutio, priča je djelovala kao nastavak onoga što se prije dva dana zbivalo u Bradyjevoj režiji.

Silver Dollar sumnjičavo je vrtio glavom.

– Ti ga poznaš, ako se ne varam? – pitao je Andre Kroniac.

Rodak iz Teksasa odgovori:

— Dovoljno dobro da znam kakva je to ptica. Blefer! Ovo što Tony priča odgovara toj slici i prilici. Blefer je stekao glas revolveraša, i to plaši neke ljude. To se dogodilo i Timpasu. Ali ako netko ima živaca da mu stane na prste, onda je Mark manji od makova zrna. Savjetujem ti da se ne umaraš mislima o tom čovjeku.

— Ali nama su ljudi potrebni negoli kruh za sutrašnji doručak.

— Ljudi, a ne... Hajde, molim te!

— Ako izuzmemo ono u Smith's Crossingu, što je još protiv njega?

— Kad bi ga zakon mogao ščepati, ne bi se klatario naokolo — odgovorio je razdraženo Teksašanin. — Ali kako pripada među zaplotnjačke strijelce, pošten čovjek jednostavno neće imati s njim posla. U Teksasu je jednostavno zbrisan i...

Andre Kroniac nestrpljivo odmahne rukom.

— Te su mi brbljarije poznate. Htio bih, međutim, čuti činjenice. Koga je ustrijelio? Kad, zašto i kako? Inače...

Silver Dollar odgurne šešir prema zatiljku i ustade.

— Vidim da namjeravaš raditi s kockarom. Mislio sam da tu vrstu mrziš jače negoli kugu, ali čini mi se da se varam i da ne pripadam ovamo, jer...

— Ah, Silver, sjedi i budi razuman. Moramo prihvatiti svaku moguću pomoć. Slušaj, je li za njim u Teksasu izdana potjernica?

— Nije. No ako ga misliš uzeti, s tobom nešto ne valja.

— To mi ljudi govore cijelo vrijeme — osmijehne se Andre Kroniac i nastavi jesti s još boljim tekom.

Ann je stajala pokraj štednjaka i pažljivo slušala. No na njezinu licu ništa se nije moglo pročitati.

* * *

U rano jutro Ann Kroniac zaputila se u Mesillu. Zaprega je jurila. Djevojka je sjajnih očiju promatrala ljepote krajolika i prepuštala se romantičnim mislima. Čak i klepetanje kotača zvučalo joj je kao vesela glazba. Uživala je. Iako je upravo put u Mesillu bio najčvršće vezan s brigama, Ann se osjećala izvrsno.

Kad se zaustavila pred hotelom u Mesilli, spuštao se mrak. Čim se pobrinula za konje, večerala je i povukla se u sobu. Unatoč buci koja je dopirala s ulice, odmah je zaspala.

Poslije doručka sutradan potražila je banku. Bankar Old Dan' uzvratio je prijateljski osmijeh i prišao da osobno usluži djevojku.

— Howdy, Miss Ann! Svaki ste put sve ljepši. Kako to uspijevate? Kako je ovih dana na ranču?

Ann nije okolišala.

— Bilo bi bolje negoli jest kad bismo dobili zajam. Ova suša...

Bankar je zamišljeno mahao glavom.

— Ništa mi ne bi bilo draže od toga da upravo vama na »Fiddle Backu« mogu pomoći u ovom lošem vremenu. Ali svima nam se loše piše. U pro-

šla tri mjeseca nismo mogli pozajmiti novac ni jednom u jedinom rančeru. Upravo prošloga tjedna dvije su banke u El Pasu zatvorile vrata jer su bile do tavana napunjene rančerskim hipotekama, a ni jednu jedinu nisu mogle naplatiti. Ne mogu vam, na žalost, reći ništa drugo nego da je isključeno...

Ann razdraženo pogleda bankara i prekine ga:

– Koliko je na računu »Fiddle Backa«?

Starac ponovo tužno zanjiše glavu, nemoćno slegne ramenima i okrene se da primakne jednu knjigu. Zatim je stisnuo usnice, pogledao u strop i pozvao činovnika.

– Ed, je li račun »Fiddle Backa« konačan ili morate unijeti još nešto?

Mladić je iskosa škiljio prema Ann.

– Mislim da je to sve – rekao je.

– Mislite ili znate? – oštro će Ann.

Mladić je porumenio.

– Htio sam reći da znam.

– Prema tome, gospodice Ann – doda bankar – na računu imate tri tisuće dvjesta deset dolara.

Ann se trgne.

– Kako? – pitala je. – Prema našim računima moralo bi biti više od osam tisuća...

– Ah – prekinuo ju je bankar – onda ne mislite na ček koji je isplaćen Lesumpu onoga dana kad je ustrijeljen.

– Ček? – iznenadila se i prestrašila Ann. – Kakav ček? Pojma nemamo o čeku koji bi bio dan Tomu Lesumpu.

– Ali on ga je imao – uzvрати mirno bankar. – Slučajno ga je unovčio baš kod mene i jasno se sjećam te zgode. Došao je malo prije podneva, sa čekom na više od pet tisuća dolara. Neprestano sam mislio o tomu je li taj novac naden kod njega ili je napadnut zbog njega.

– Prema tome, vi tvrdite da je Tom Lesump imao ček »Fiddle Backa« na pet tisuća dolara? I vi ste isplatili svotu?

– Sigurno. Zar ga niste često slali ovamo sa čekovima?

– Dakako, jesmo. Ali nikad nije bila posrijedi tolika svota.

Old Dan žmirne blijedim očima.

– U dogovoru s vašim ocem nije spomenuto nikakvo ograničenje i tako...

– Znam. Ali zašto niste oca već obavijestili o tome?

– Trebalo bi da znate kakav je on u tim stvarima. Uvijek sam ga morao moliti da sa sobom ponese svoje knjige.

– Ali Tom Lesump je ubijen prije više od tri mjeseca!

– Tri i sedam dana – reče Old Dan, pogledavši u knjigu.

– A vaš je otac bio...

Old Dan odjednom se ukočio i razrogačio oči.

Ann se začudeno okrenula. Od straha zastao joj je dah. Na vratima su stajala trojica maskiranih s podignutim revolverima. Srednji, visok i mršav momak, reče:

– Ruke uvis! Obadvoje! Svi!

Ann Kroniac počese klecati koljena. Uzdrmana katastrofom koja je prijetila »Fiddle Backu«, bila je preslaba za na-došlo uzbuđenje. Ali ako je išta

naslijedila od oca, onda to bijaše odvažna žilavost koja je njega oduvijek resila. Inače bi se bila onesvijestila. Podigla je ruke kao i Old Dan i činovnik, ne odvrćajući pogled od razbojnika.

Napadači su bili odjeveni u ponošenu kaubojsku odjeću. Jedini razbojnički znak bili su rupci koji su prekrivali lica do ispod očiju i, dakako, podignuto oružje.

Visoki mršavko i njegov desni pomagač otišli su iza pregradnoga zida. Visoki je zatražio da se otvori sef. Mladi blagajnik hrabro je ali nerazumno protestirao. Njegov glas prekrpio je revolverski pucanj. Ann je vidjela kako Ed tetura natraške. Istoga trenutka progovorila je vani nečija teška puška. Čulo se kako netko viče:

— Natrag, ludaci!

Niži razbojnik brzo je trpao svežnjeve novčanica i vrećice sa zlatom u veliku torbu. Onaj na vratima promatrao je po drugljivim pogledom Ann.

Gorak osjećaj nemoći mijesao se u Ann s prezirom prema građanima koji se tako predaju. Računala je da su pred bankom trojica ili četvorica napadača.

Momak na vratima odjednom se ukočio. Začuo se topot konja, zatim oštar zvižduk. Visoki i njegov pomagač odmah su krenuli van.

Na ulici se ponovo oglasila puška. Zatim još dva pucnja. Onaj kod vrata opsuje i izjuri. Preostala dvojica ostavila su torbu i podigla revolvere.

Pušcana paljba pojačala se. Unatoč buci Ann je sve jasnije čula konjski topot. Bio je to svojevrstan izazov. Ann se činilo da taj jahač napada razbojnike na straži ispred banke. Kao da je odvažnost toga čovjeka počela davati plodove. Građani su se latili oružja.

Kad su se pljačkaši pred bankom bacili na konje, kroz vrata je u banku navalila prašina.

— Čekajte! Čekajte, klipani! — urlao je mršavi. Na vratima je zastao, opsovao i viknuo prema svom drugaru: — Naši su konji nestali s kukavicama!

Niski se toga trenutka zgrčio, jauknuo i skljokao na pod.

Mršavi odskoči od vrata, ogleda se oko sebe i baci se iza pregradne stijene. Na vratima banke bljesnulo je.

Ann opazi da pljačkaš gubi ravnotežu. Jednom je rukom pritiskao tijelo i tako krenuo u prednju prostoriju. Između prstiju probijala je krv. Rubac se olabavio i spuznuo s lica, na kojemu se jasno odražavao bolan grč.

Bio je to Fargo, Timpasov prvi čovjek.

Fargo je stajao pognut i pokušavao podići revolver koji je još držao u ruci. Pomagao si je i okrvavljenom ljevicom. No nije uspijevao. Cijev je težila prema podu, sve niže i niže.

Ann zatvori oči. Čula je kako Fargo počinje krkljati i kako je pao.

Kad je ponovo otvorila oči, čovjek s vrata je nestao. Vidjela ga je vani na suncu kao obris. No prepoznala ga je.

Ann se probijala kroz skupinu pred bankom. Nekoliko kuća dalje, pred salunom, raspravljalo je nekoliko ljudi. Kad je nadošla Ann, dvojica od njih podigla su šešire.

— Je li u banci sve mirno, gospodice? — pitao je jedan. — Sudeći po strancu, moralo bi biti.

— Kamo je otišao? — pitala je Ann.

To je izazvalo čudne poglede.

— Pa, konj ovdje iza vas njegov je. Vidio sam da je ušao unutra — rekao je postariji čovjek i pokazao prstom salun.

— Biste li mu rekli da bih htjela razgovarati s njim?

Jedan se od mladih osmijehne.

— Pa, ne bih! Odvikli smo se da služimo »Fiddle Back«. Vaš otac više nije u ovom kraju glavni.

— A bio je, je li? — odvrati Ann srdito. — Svakako, po vašem mišljenju, ovdje je novi gazda. Možda Timpas, je li?

— Tako je. On.

— Aha! Sad služite njega. Samo njega — reče Ann podrugljivo. — I onda kad njegov Fargo pljačka vašu banku?

Činilo se da to čovjeka ostavlja ravnodušnim.

— Ako je zaista bio posrijedi Fargo, to još ništa ne govori o gospodinu Timpasu — odgovorio je ravnodušno.

Ann prijede pogledom preko drugih ljudi. Svi su redom odvrćali glave. Kako je otvoreno okrivila Timpasa, nitko više nije bio spreman da joj učini uslugu. Sve je to dokazivalo da je Timpas i ovdje jak, najvjero-

jatnije tako da je i banka pod njegovim utjecajem.

Ann krene dalje, blijeda od ljutnje. Ne prozborivši više ni riječ, ustremila se ravno na salunsku vrata. I ušla je. Tek tad postade svjesna toga da čini nešto neprimjereno za poštenu ženu.

Muškarci za barom zagledali su se u nju začuđeno. I oni koji su dodirivali šešire obznajivali su jasno da njezinu prisutnost smatraju nepriličnom.

— Čula sam da je ovdje Mark Connifay — izustila je Ann. — Bi li tko bio ljubazan i rekao mu da ga tražim?

Prisutni nisu htjeli ili nisu smjeli učiniti uslugu. Redom su Ann okretali leđa i nastavljali razgovore.

Ann je bila blijeda od ljutine. Odlaknulo joj je kad je u tamnoj pozadini ugledala Marka Connifaya kako prolazi između stolova.

Mark Connifay skide šešir pred djevojkom.

— Htjeli ste razgovarati sa mnom?

— Da.

Ann se tako okrenula da je oko nje zalepršala odjeća i sunula van.

Connifay je krenuo za njom, ne obazirući se na poglede radoznalaca. Ann se zaustavila kod staje i čekala ga. Bila je uzbudena. Ljudi joj nisu htjeli pomoći. Njezino je ime dovedeno u vezu s profesionalnim kartašem. Zbog svega toga ni pošto nije mogla naći riječ koju bi progovorila.

Connifay reče sa smiješkom:

— Ako mislite da mi morate biti zahvalni...

To je samo potkrijepilo srdžbu koja se zakuhala još u salunu.

— Da vam zahvaljujem? — planula je. — Za drskost što ste mi u lice bacili kartaške dugove moga brata?

Connifay je trenutak stajao ukočen i bez riječi.

— Ah, to vas muči! — rekao je zatim. — Oh, za to sam bio danas izvrsno nagrađen. Čovjek koji je te papire htio iskoristiti za ucjenu još kipi kao lonac. — Connifay se glasno nasmijsao. — I to me raduje. Kako, dakle, da očekujem nagradu za nešto što me ispunjava zadovoljstvom?

— Hoćete li..., nećete li time reći... — iznenađeno će Ann — ... da... da te papire niste uzeli od Tonyja, nego od nekoga drugoga?

— Moj je običaj da igram čistim kartama — napomene Connifay suhoparno.

Ann obori glavu. Sve što je mislila o tom čovjeku, sve što si je utvila u glavu, raspršivalo se kao suho lišće na vjetru. Nestajala je slika koju je stvorila. Htjela je nešto reći, ali ponos ju je sprečavao. Bila je zbunjena. Osjećala je kako splašnjava njezin bijes, kako raste sumnja da je toga čovjeka valjano i pravedno prosuđivala.

Ann se zagledala u svoje ruke. Razmišljala je o dosadašnjim susretima s tim čovjekom. Uvijek joj se činilo da pripada među one ljude koji ne pokazuju odmah svoje osjećaje. Zato nikad nije zapazila nešto što ne bi odgovaralo glasu koji ga je pratio, i njezinom pre-

dodžbi koja je na tome stvorena, slici koju je htjela stvoriti. A sad se rvala s osjećajem da je sve to bilo krivo, da pred njom nije lakom i beskrupulozan kartaški razbojnik, revolversaš koji je spreman pucati u leđa.

Slomljena tim mislima Ann samo što nije zaustila riječi isprike za sve što je činila, pogotovu za ono što mu je dobacivala u lice.

Kad je podigla glavu da ga pogleda, Connifay je promatrao kako se pred bankom ljudi polako razilaze i nastavlja svoje rasprave u manjim skupinama i u hodu.

Kao da je osjetio djevojčin pogled, Connifay se okrenuo. U njegovu osmijehu bilo je nečega posprdnoga i Ann se odmah povukla u stari ponos, zatvorivši usta. Umjesto riječi isprike izrekla je oštro pitanje:

— Pratili ste me do Mesille?

— Jok! Vidio sam Farga i njegovu rulju. Bio sam jednostavno radoznao da vidim što gamad namjerava. To me dovelo ovamo. Sretne okolnosti za »Fiddle Back«, je li?

— Kako to mislite?

— Jednostavno! Što bi bilo s blagajnom »Fiddle Backa« da je Fargo ispraznio banku?

Ann je stisnula pesnice.

— Niste spasili ranč — reče gorko.

Zatim je Ann Kroniac ispričala Connifayu priču o čeku koji je Tom Lesump vjerojatno krivotvorio i naplatio ga prije negoli je ubijen. Lesump je bio »Fiddle Backu« ne samo čovjek, nego očevo prijatelj. Zajedno su ostarjeli. Tom je bio

član obitelji, što govori protiv krivotvorenja čeka. No svota je podignuta a Lesump više ne može govoriti.

— Tako — izusti Connifay mračno. — Zacijelo je lopovski bankar sâm krivotvorio ček kad je čuo za Lesumpovu smrt, ili je radio u dosluhu s naručiocem ubojstva. A vi ste došli da podignete novac, je li?

— Da. Usto sam htjela podići zajam. To je odbijeno.

Connifay se okrenuo.

— Pričekajte! — rekao je.

— Kamo ćete? — pitala je Ann.

— Htio bih porazgovoriti s tim bankarom — promrsio je Connifay.

* * *

Bankar nije uspio prikriti strah. Koraknuo je natraške i počeo zvjerati oko sebe. Nervozno je čupkao okovratnik.

— Što, ovaj, što želite?

— Došli smo na razgovor, gospodine — odgovorio je Connifay. — Preporučujem vam da odemo u vaše privatne prostore. Siguran sam da ne biste željeli imati svjedoke.

Bankar se pogurio i odjednom je djelovao starijim negoli što jest. Jedva razumljivim kretanjama pokazivao je put prema vratima koja su vodila u kratak hodnik i zatim u privatni ured.

Connifay nije oklijevao niti je okolišao.

— Gospodine, gospodica Ann je došla po novac s računa »Fiddle Backa«. Ja se zovem Connifay. Gospodica Ann i »Fiddle Back« uživaju moju potpunu podršku. Što se vas tiče, birajte: ili ćete odmah is-

platiti u gotovu osam tisuća dvije stotine i deset dolara, ili tri tisuće i sitno, uz ček koji će šerif uzeti kao dokaz.

Bankar htjede nešto reći, no jezik mu se zapleo pri tom pokušaju. Na licu su se pojavili trzaji. Ruka koju je ispružio tresla se.

Trenutak nakon toga izišao je iz sobe bez riječi i vratio se s gotovinom. Odlučio se za veću svotu.

Bankar se spustio na stolac i zagledao u prazninu. Tako su ga i ostavili.

— Ne znam kako da vam...

— zausti vani Ann Kroniac.

— Nije potrebno — odmahnuo je Connifay. — Kako ste vidjeli, bila je to sitnica. Jedna nevolja manje za »Fiddle Back«. — Connifay pogleda prema planinskom lancu i upita: — Vraćate li se danas? Ako je odluka takva, ne smijete gubiti vrijeme. Sretan put!

— Nećete sa mnom?

— Ja ću u restoran ili natrag u Single Cinch. Na to ste mislili?

— Mislila sam, hoćete li sa mnom u grad? Na putu sam vas htjela pitati ne biste li sa mnom išli do ranča. Otac je poslao Tonyja da vas traži. Sjećate se da vam je ponudio posao.

Connifay podigne ramena.

— Da, sjećam se. Ali, što mislite, kako bi to dugo trajalo? Kako biste to vi podnijeli? Jer ja se nisam promijenio! Još sam onaj isti čovjek kojega ste jučer mrzili kao bijesnoga revolveraša. Mislite li da to možete zaboraviti samo zato da se moji revolveri iskoriste za »Fiddle Back«?

Ann spusti glavu.

Connifay ima pravo što to govori, mislila je. Ali i on nju krivo prosuduje, kao što je ona njega. Poput bola osjećala je potrebu da mu kaže kako ga ne želi na ranču zbog njegova revolveraškoga umijeća, zbog njegove brzine, nego samo zato što bi htjela da bude blizu nje. Ali kako da mu to kaže?

Connifay je djevojčino oklijevanje tumačio prkosom i odlučnošću da ne odstupi od svojih uvjerenja. Takvoj prirodi teško je lagati i onda kad bi to bilo korisno.

Ann opazi Connifayev trpak osmijeh, s kojim se okrenuo.

— Mark... — zaustila je i do-dirnula ga rukom.

Connifay je stao, gužvajući među prstima napola smotanu cigaretu.

— Dobro — rekao je ne pogledavši je. — Dovedite svoja kola. Ići ću s vama. Ali bez obveza, ne zaboravite to!

Iz kilometra u kilometar Connifay je šutio. U sebi je ponavljao da bi bio lud kad bi se dao upregnuti za »Fiddle Back« samo zbog osjećaja koji ga na to nukaju. Nije li cijelo vrijeme znao da ide upravo u tom smjeru? Od susreta s Ann Kroniac onomad u Smith's Crossingu. Ako muškarcu neka žena tako ude pod kožu, onda podnosi ono što je on podnio i može se smatrati potpunim ludakom, bez razmišljanja i bez dvojbe.

Kad je zaprega gazila debelu prašinu Single Cincha, bila je već gotovo ponoć. U salunu »Cap and Ball« bilo je živo. Connifay uspori. Pažljivo je proma-

trao konje na privezu ispred lokala.

Uz gadnu psovku odjednom je tako zategnuo uzde da su životinje zamalo popadale.

— Odmah se vraćam — rekao je Ann, dodavši joj uzde.

S tim riječima skočio je sa sjedala i nestao u uličici pokraj saluna.

Misao da ludaci kakav je on uvijek dobivaju osobite nagrade, izmamila je na Connifayevim usnama smiješak. Najprije je uspio prljavom iznudi-vaču uzeti papire, zatim je bankarskoga lopova nagnao da bez riječi isplati traženu svotu. A ne vara li se, sad je pred njim još jedno takvo zadovoljstvo.

U dobru raspoloženju otvorio je stražnja vrata saluna i koraknuo unutra.

Posao je zaista cvao. Na nekom ranču bila je zacijelo isplata. Piskavi klavir pratila je violina. Bendžo je oponašao lupanje potpeticama. Parovi su vijorili prostorijom. Promatrači su trljali leđa o zidove i zabavljali se kojekakvim napomenama.

Nitko se nije obazirao na Connifaya koji se progurao u kut i naslonio pokraj Shaina i Wilkesa, dvojice malih rančera koji su žestoko galamili protiv Timpasa. Činili su to jednako u četiri oka kao i u javnosti, kako je to Connifay otkrio za vrijeme istraživanja doline. No upravo zbog toga tad je sumnjao u njihovo poštenje. Činilo mu se kako nisu tipovi kojima bi pristajala odvažnost da se tako opiru moćnomu pašnjačkom razbojniku.

Connifay pričekao da utihne glazba. U relativnoj tišini rekao je glasno:

— Momci, slavite li svoj udio u pljački banke, je li?

VI

Tišina je zavládala salunom, proširivši se munjevito do zadnjega zakutka.

Rančer Shain ukrutio se kao kolac. Njegove žuckaste oči jedva su provirivale kroz proreze kapaka. Podebeli Wilkes reagirao je sporije. Činilo se da razmišlja o pravom značenju Connifayevih riječi. Jasno se razaznavao trenutak kad ih je shvatio. Tad je razvukao usta i počeo psovati varalice na kartama i sličnu čeljad.

Mark Connifay naceri mu se u lice.

— Bilo bi bolje — reče svojim susjedima — da drugi put ne jašete konje po kojima vas svatko može prepoznati. Momci, kad sam vas vidio zadnji put, vraški vam se žurilo da se očistite ispred banke u Messilli. Bili ste sretni što vas nije dan metak nije pogodio.

Wilkes u bijesu pokušao baciti ostatak pića iz svoje čaše Connifayu u lice.

— Prokleta laž! — urlao je. — Pasji sine...

Connifayeva pesnica sasula mu je ostatak rečenice u grlo.

Gosti za stolovima poskakali su na noge. Oni kod bara raspršili su se kao da je među njih udario grom.

Wilkes je očajnički povlačio zaglavljeni revolver. Neki dugonja priskočio je zmijskim skokom i priljubio se uz Connifayevu desnu ruku.

Connifay je jednostavno pustio dugonju da se češe o njegovu desnicu. Ljevicom je posegnuo pod prsluk i izvukao kratkocijevni revolver koji je visio ispod pazuha i uperio ga u Wilkesa.

Wilkes je odmah odmaknuo ruku od svoje zaglavljene topuzine.

Connifay podrugljivo otegne:

— Ne opterećuj se željezom koje ne možeš nositi! Uzmi pračku prema svojoj mjeri. A sad se sredi prije negoli se moj prst ne omakne! I ti, klinac — obrecne se Connifay na dugonju.

Momak se odmah odlijepio. Napravio je nekoliko koraka i ustobočio se pred Wilkesom.

— Samo tvor kakav je Timpas može ostaviti svoje štakore u gužvi — reče Connifay. — Grickala! Tko će za vama krpiti vreće! Već i zbog toga morate se gubiti iz grada. Kad bi ovdje bilo nekoliko ljudi od srca i riječi, sad bismo to obavili. Ali ovdje se skuplja samo gamad i ne možeš provesti čišćenje. Gamad, ako netko od džentlemana nije dobro čuo. To sam rekao!

Na svima se vidjelo da su čuli, ali nitko nije otvarao usta.

— Penjite se na svoju ključ, i ne okrećite se dugo u sedlu! Prokleti pljačkaši! Tko želi leći u grob, neka se vrati.

Connifay je promatrao lica oko sebe, idući od jednoga do drugoga. Njegov mračan pogled zaustavio se kod Joea Bradyja, na kraju bara.

— I ti ne drijemaj ovdje — rekao je. — Laj naokolo da će svaki zainteresirani klipati od

„Fiddle Backa“ dobiti besplatan prijevoz do groblja, bez obzira na trajanje. Ako me lijepo zamoli, može u grob i skokom. Jasno?

Tako je Connifay jasno rekao na čijoj je strani. To će se proširiti pašnjacima kao pre-rijska vatra. Timpas će morati podnijeti još jedan udar.

Netko drugi možda bi požalio što je otišao tako daleko. No Connifay je mirno izišao iz saluna na stražnja vrata. Već se dugo nije osjećao tako dobro. Pogotovu ne u danima što ih je proveo kao kauboj kara-taš.

Iz tame se pojavila ruka i zadržala ga. Pokraj njega javio se glas Belle Mae. Govorila je:

— Ludače, zar si sasvim sišao s uma?

Bella Mae jedva se razaznavala od dašćane ograde.

— Ne znaš li da čitava dolina vrvi klipanima koji bi rado podigli nagradu za tvoj skalp?

— Tako? Znači da je Timpas bio brži negoli sam procjenjivao. Što misliš, kako bih se sad morao ponašati?

— Preostaje ti još samo jedno: da odeš! Odmah! Velikim riječima ne možeš više nikoga zavarati. Timpas je odlučio da ovdje zavlada, makar morao zbrisati ludaka koji ga ometa u tomu. Ušao je već u završnicu. — Bella Mae stiše glas. — Prošle noći napadnuta su tri mala rančera. Kuće su porušene, goveda otjerana. Timpas ima papire da se prodaju u njegovu korist. Dovoljno?

— Mislio sam da si sprijateljena s Elyjem. Zašto mi daješ takve savjete?

— Zato što ne mogu podnijeti da te Kroniacovi tako iskorištavaju. Zato pokušavam utuviti u tvoju glavu mrvu razuma. Bilo bi mi drago da odeš prije negoli te pokopaju. Ne umišljaj ništa i nemoj ostati.

— Misliš da bi to moglo stati mnogo krvi?

— Ne misliš li ti da bi to Timpasu bilo svejedno? Bio bi čak zadovoljan da mu natrčiš u šake. Svaka mrtva glava bila bi pripisana tebi! Bije te gadan glas u ovom kraju, a isto tako u Teksasu. Misli na Smith's Crossing i na drugo kod Lubbocka. Sjeti se, na primjer, Nester. Timpas zna sve o tebi. Pomisli na Bannocka. Svi će svjedočiti da je to bilo ubojstvo. Timpas će se pobrinuti za to. U Santa Feu njegov je utjecaj velik, dovoljno jak da te uništi. Bit ćeš onaj koji preuzima odgovornost za svu tu krv. I Kroniac, zato što te zaposlio. Ali visjet ćeš ti!

— Aha! Znači, tako je to on smislio? — upita ljutito Connifay.

— Mark! — reče Bella Mae, uhvati ga za ruku i prodrma je. — Zašto se miješaš u sve to? Zašto si tako lud? Nije li to zbog one naprcene kobile? Tako te zaludila? Ako...

— Ostavi to!

— Dakle, ipak! Umišljaš da će kad-tad poći za tobom? Ha! Prezret će te upravo zbog onoga zašto te mame da im pomogneš. Znam nju i njezinoga oca. Tvrdi kao željezo, ponosni kao ovčje govno! —

Drmala ga je za ruku. — Mark, ne možeš tako dalje, moraš me slušati. Kroniacovima više ionako ne možeš pomoći. Iskači iz tih kola, Mark. Idi bilo kamo. Ako hoćeš, uzmi mene sa sobom. Timpasa ne možeš zadržati. Vjeruj mi, to ne može nitko.

Bella Mae osjeti kako se Connifay ukočio.

Connifay podigne glavu i počeo osluškivati. Jasno se čulo kako se neka kola brzo udaljavaju.

Connifay se otrgne i potrči prema glavnoj ulici. Do vraga, ako ga je ta Bradyjeva divlja mačka ponovo saplela. Ako ga je zadržavala dok...

Tako je i bilo! Svakako, Ann je nestala. Od nje i od kola nije bilo ni traga. Uzalud je buljio u mrak. Nasjeo je na trik. Salunska buka nadjačavala je tandrkanje kola.

Bijesno psujući uletio je Connifay u salun na prednja vrata, s revolverom u svakoj ruci.

Kad je metak ispaljen u strop, zamrli su smijeh i glazba.

U nastaloj tišini sve su se glave okrenule prema čovjeku koji je prijeteci stajao na vratima i zvjerao iznad dviju revolverskih cijevi, još obavijen dimom baruta.

— Gdje je ona? — vikao je.

Nitko nije odgovarao.

Connifay ugleda Wilkesa i Shaina. Tu i tamo poneki je gost premještao težinu s jedne noge na drugu, ali to je bilo sve što se itko usudio učiniti u otegnutim sekundama koje su razdirale živce. Sijevanje Connifayevih očiju kao da je sve kočilo.

Njegov se pogled zaustavio na jednomu od najbližih susjeda.

— Brady — rekao je Connifay — nisam li ti naredio da se držiš zapečka?

Mršav i koščat čovjek najezio se i počeo drhtati. Koljena su mu klecala. Usnice su se osušile i morao ih je ovlažiti prije negoli će odgovoriti na pitanje. A govorio je kao da ga muči grlobolja.

— Upravo sam htio...

— Što još čekaš?

Connifay se odmakne od vrata prema zidu. Brady je odmah krenuo van, korakom kao da hoda u prevelikim papučama. Tako je otkrio čovjeka iza svojih leđa, na kojega se odmah ustremio Connifay.

— Grote, gdje je ona? — prijetio je.

Predradnik s »Fiddle Backa« podrugljivo je rastegnuo usta.

— Ako misliš na gospodicu Ann — rekao je — ona je otišla kući.

— Tako, kući? A kako to znaš?

— Kako? Jednostavno, momče, tako što sam prije toga razgovarao s njom.

— I što je rekla?

Grote se široko nacerio.

— Da ti kažem kako »Fiddle Back« ne računa s kartašem koji se u mraku sastaje s kurvicama...

Dalje nije dospio. Connifay je odložio jedan revolver i udario ga preko usana.

Grote se naduo u licu kao da će se raspući. Desnicu je spustio do remena, ali nije se usudio povući oružje. Connifay je u desnoj još držao revolver.

– Do vraga – rekao je – spremi i drugu stvarcu, pa da ti pokažem što se može pesnicama.

– Nemam danas za to vremena – dobaci Connifay po-drugljivo. – Koliko ti »Fiddle Back« još duguje?

Grotea iznenadi pitanje tako da je počeo zijevati naprazno. Činilo se da mu značenje nije sasvim jasno. Tako je stajao dok je Connifay posegnuo u džep, izvadio nekoliko zlatnika i bacio mu ih pred noge.

Tad je Grote pobjesnio.

– Mislim da si dobio više negoli si zaradio – govorio je Connifay. – Nemoj se više pokazivati na »Fiddle Backu«, jasno? A isto tako ni pred mojim očima.

Grote samo što nije planuo. Oči su mu sjale, obrazi se nadržali. Više nije mislio na oprez. Uz prigušenu psovku trgnuo je revolver.

Ljudi iza Grotea bacili su se lijevo i desno.

Syjetiljke su se zatresle od pucnja. Groteov revolver poletio je zrakom.

Grote je stajao na svomu mjestu i iznenađeno promatrao praznu ruku.

Tako je stajao i onda kad su se Connifayeve mamuze čule vani.

* * *

Mrzovoljna raspoloženja jahao je Connifay kroz noć. Bio je uvjeren da ga je Bella Mae zaplotnjački zadržala kako bi nekomu Timposovom sluganu dala priliku da silom ili na prijevazu odvede Ann Kroniac.

U tom uvjerenju učvršćivalo ga je to što nije vidio Wilkesa i

Shaina. Zato je na Groteovu porugu odgovorio udarcem po ustima, iako to nije htio učiniti. No kad je svoga konja opazio među drugima na privezu, počeo se kolebati. Da je Ann oteta, lopovi ne bi odvezivali njegova konja, privezanoga za kola, nego bi ga uzeli sa sobom, već zbog toga da ga ometu u potjeri. Kad bi Ann sama htjela ići dalje, mogla je zatražiti od Grotea da priveže njegova konja pred salunom.

Koliko je više razmišljao o tomu, toliko je sigurniji bio da Grote nije lagao. Ponajmanje u pogledu djevojčine ljutnje što se zadržao u mraku, makar i ne upotrebljavala Groteove riječi. Vjerojatno je tako, jer u međuvremenu je Connifay prilično dobro upoznao njezinu žestoku narav.

O, da, sve je to nalik na njezine postupke. I nije joj to mogao uzeti za zlo. Ako je štogod od njegova susreta s Mae čula ili vidjela, lako je zamisliti kako je potjerala konje i bijesno odjurila.

Connifay je razmišljao također o Bella Mae. Ona dakle nije glumila da bi omogućila otmicu, nego je bila poštena prema njemu i štitila ga. Nema dvojbe da nije mlatila praznu slamu. Samo od Timpasa ili neke njegove povjerljive osobe mogla je saznati za događaje kod Lubbocka.

Nester bijaše jedan od najvjernijih ljudi njegova oca. Kasno poslije posljednjega metka u pašnjačkom ratu došla je do Connifaya pismena molba kojom je Nester tražio pozajmicu da uđe u povoljan

posao s govedima. Connifay je tad radio za igračim stolom u »Orient Houseu« u Pecosu. Odmah je prekinuo posao i odjahao, htijući da vidi što može učiniti za maloga rančera. Obavijest mu je donio gonič mazgi koji je išao u Fort Davis. U tomu nije bilo ništa sumnjivo. Najbolji način da se nešto javi preko tristotinjak kilometara prerije bio je da se koristi usluga prijevoznika ili goniča mazgi.

Kad je Mark stigao na mali ranč, bio je nekadašnji Connifayev junak mrtav. No tijelo bijaše još toplo, kao i revolver koji je ubojica ostavio pokraj njega. A čudna li čuda, nekoliko minuta nakon toga naišao je Silver Dollar. Sasvim slučajno. Tad još nije bio šerif i Connifay je okrenuo batinu koja mu je bila namijenjena. Razoručao je Silvera i odveo ga k nadležnom čuvaru zakona. Istražitelj je, međutim, zaključio da se i Connifay i Silver Dollar mogu osloboditi sumnje. Ali Timpas sada podgrijava tu stvar.

Čudno je, mislio je Connifay, što to Timpas čini upravo kad se pojavio Silver Dollar. Znači li to da između te dvojice postoji povjerljiva veza? Tiče li se to planova da se uništi »Fiddle Back«? Uz pomoć čovjeka koji je pozvan da pomaže u spasavanju?

Connifay odagna te misli. Činile su mu se previše nevjerovatnima. Timpas je imao dovoljno sredstava i načina da se o Connifayu dobro i točno obavijesti. Bella Mae, koja je toliko toga znala o Timpasovim pla-

novima, iskoristila bi tu priliku da Connifaya još jače zaplaši.

U hladnom jutru javile su se i druge mračne misli. Connifay je računao s tim da će mu sad na »Fiddle Backu« pokazati leđa. No to se uvijek može dogoditi čovjeku čiji je život bio tako krivudav kao njegov. Ali nije ga birao. Tako je sve nadolazilo. Nesporazumima, podmuklostima, nizom izdaja i mržnjom.

Vjetar je s Mountainsa donosio miris šuma i trava, no Connifay je jahao obuzet tužnim osjećajima. Nestalo je zadovoljstvo kojim je prije nekoliko dana pozdravljao taj kraj. A bilo je veliko, vezano uza žarku želju da se vrati životu za koji bijaše rođen.

Kad je u prvi sumrak ušao u dvorište »Fiddle Backa«, prenuo se. Dočekale su ga podignute pušcane cijevi.

Četiri jahača postrojila su se pred njim kao odred za strijeljanje.

Iza jedne puške cerekao se njegov smrtni neprijatelj iz davnih dana, Silver Dollar Joe.

No sve to još nije bilo najstrašnije. Pravi udarac bio je za Connifaya to što nigdje nije opazio nikakav Annin trag, a ni njezinih kola. Kod kaubojske zgrade stajao je osedlan konj. Kljuse je mirovalo spuštene glave, raširenih nogu, zapjenjeno i drhtavo od iscrpljenosti.

Groteov konj!

— Prokleta kartaško pseto!
— viknuo je Tony, koji je stajao pokraj Dollara. — Što si napravio s Ann?

Tony izgubi glas. Kao da je to bio ugovoreni znak, kod kaubojske je kuće sijevnulo.

Prasak puške zamro je s jekom a četiri jahača još su buljila u Marka Connifaya koji je nepomičan ležao pokraj svoga konja.

Tišinu je prekinulo uzdisanje što je dopiralo od vrata kuće i nečiji korak.

Silver Dollar progovorio je prvi. Rekao je prezirno:

– To je tvoj stil, je li?

Kuhar je dodao trpkoo:

– Strijelci koji pucaju s leđa zovu se jednim imenom.

Četvrti jahač, Kroniac, izgovorio je drhtavim glasom:

– Bijednik!

– Do vraga! – prekinuo ga je Grote. – Sad će još netko reći da sam ovom ranču zadao smrtni udarac tako što sam sredio ovu kartašku uš. Ako vam se moj stil ne sviđa...

– Šuti! – zagrmio je Kroniac. – Ili možda znaš kako da sad nademo Ann, nakon toga što si ustrijelio čovjeka za kojega si rekao da ju je oteo, ha?

Grote zbunjeno otegne lice.

– K vragu, na to nisam mislio.

– Mogao si gadati bolje!

Svi su se lecnuli kad se javio Connifayev glas, miran i leden.

Connifayeve oči caklile su se iznad revolverске cijevi uprte u Grotea.

Grote se zablenuo u Connifaya kao da je pred njim duh. No trenutak nakon toga iz njega je provalio divlji bijes. Bio je spreman na sve.

– Tko nagli, griješi – uzvratio je Connifayu. – Osim toga, Silverove ideje nisu uvijek zdrave.

Silver Dollar samo se posprdno nasmijao.

Planuli su pucnjevi. Grote je dvaput opalio s boka prije negoli se zanio i pao.

Connifay je ustao i spremio revolver. Koliko se vidjelo, Groteova dva metka nisu mu naudila, kao ni onaj što je bio ispaljen iz zasjede.

Kroniac side sa sedla i klekne pokraj Grotea.

– Iz njega nećete ništa izvući – reče Connifay.

Pokazalo se da je njegov sud ispravan. Grote je umirao. Na sva rančeroва pitanja odgovarao je:

– Pitaj prokletoga kartaša!

Connifay je smotao cigaretu i promatrao je mračnim pogledom.

Groteova je glava klonula. Kroniac se uspravio zgrčenih usnica i ledenih očiju. Connifay mu je rekao:

– Dovest ću Ann. Dajte mi svježega konja.

– Sedlo ti neće biti potrebno – reče Silver Dollar i zapne obarač.

Kroniac ga je zaustavio pogledom.

– Tebi je važnije raščišćavanje razmirica s ovim čovjekom nego sudbina Ann?

Silverovo oštro lice zarumenilo se od bijesa.

– Ne bi trebalo da tako razgovaraš sa mnom. Zar nisi čuo što je govorio Grote?

– A što on ima reći o Groteu?

– Dovoljno sam razuman da se ne dam povući za nos.

Andre Kroniac još ga jednom ošine pogledom i okrene se prema Connifayu.

– Zna li gdje je moja kći?

– Mislim da je mogu naći.

Kroniac je pokušavao pogledom prodrijeti u Connifaya i pročitati što se krije iza njegova nepomičnoga lica.

– Connifay – rekao je – priznajem vam osobine koje nikad ne bih očekivao kod kartša. Jednom sam vas već pitao biste li radili za »Fiddle Back«. Sad ponavljam pitanje.

– Ako me to ne bi sprečavalo u tomu da tražim Ann...

– Na to sam i mislio. Mi smo upravo htjeli krenuti, ali bolje će biti da čuvamo ranč. Inače bi nam lopov Timpas mogao srušiti kuću.

– Prema tomu, mogu uzeti konja?

Stari rančer pokazao mu je svoju vlastitu životinju.

* * *

Connifay je krenuo prema gradu. Prešavši nekoliko kilometara, skrenuo je prema zapadu.

Kroniac je slutio da se iza otmice Ann krije Timpas s namjerom da sve ljude »Fiddle Backa« nagna na traganje, pa da onda napadne nebranjen plijen.

Connifay je također mislio tako, no računao je s još jednom Timpasovom nakanom. Ann je kod sebe imala više od osam tisuća dolara. Ako je bankar surađivao s Timpasom, kako se činilo po svemu, obavijestio ga je o isplati. Dvostruk udarac koji je Anninom otmičkom htio zadati ranču, Timpasu je bio vrijedan rizika.

Otmičari su vjerojatno bili Shain i Wilkes, koje Connifay nije na povratku zatekao u sa-

lunu. Otmica je mogla biti također trenutna zamisao te dvojice. Možda su tako htjeli stišati bijes. No tad će njihova hrabrost brzo splasnuti. Otmica djevojke velika je stvar a vjerojatnost koristi slaba. Prema tome, dvojka će se obratiti gazdi na ranču »Wet Moon«. Trebalo bi da Timpas donese odluku.

Connifay krene najkraćim putom koji je mogao izračunati. Kad je ranč bio na vidiku, upravo je mogao završiti doručak.

Bio je to velik pogon. Sve zgrade bile su debelih zidova od sušene opeke. Glavno zdanje nalazilo se u sredini okruženo koralima raspoređenima po golom dvorištu, bez ijedne sjene i bez ikakve travke. Sve je više nalikovalo na tvrđavu ili zatvor negoli na stočarski ranč.

Od ljudi mogla se vidjeti jedna jedina spodoba koja je sjedila na ogradi koralu, nabivši šešir duboko na lice.

Connifay se zaustavio na ulazu. Vrata je otvorio sa sedla i ušao. Nije se trudio da ih zatvori. Ponovo je stao kod čovjeka na ogradnoj gredi i čekao dok je ta osoba izduženoga vrata pokušavala odgonetnuti žig na konju. Kad je podigao glavu, Connifay ga upita:

– Je li Timpas ovdje?

Čovjek je slegnuo ramenima.

– Nisam ga vidio.

Iz kuće za kauboje izišao je visok momak i čovjek s ograde mu dovikne:

– Hej, jesi li možda vidio Timpasa?

Dugonja pride bliže, nasloni se na ogradu i protrlja leđa.

— Pa, nisam. Zašto pitaš, Buff? Džentlmen bi razgovarao s njim, ha?

Dugonja je pri tom odmjera-
vao došljaka, naoko ravnoduš-
nim pogledom. Connifay se
osmjehnuo na to. Momak se
samo pretvarao da ga ne
pozna. No znali su se još iz Tek-
sasa. Bio je to jeftin revolveraš
koji se zakitio ratničkim ime-
nom Willow Creek kako bi se
od drugih klipana bolje razliko-
vao.

Connifay ga je nekoliko tre-
nutaka promatrao bez riječi, a
zatim kliznuo sa sedla.

— Momci, ako vi ništa ne
znate o Timpasu, pogledat ću
sâm — rekao je hladnokrvno.

— Aha, hajde — reče čovjek
koji je sjedio na gredi. — Kako
ide posao s kartama?

— Bez prigovora — odgovori
Mark Connifay. — Kako se za-
raduje revolverima?

Willow Creek je porumenio,
ali znao je da bi bilo vrlo nez-
dravo išta poduzeti. Conni-
fayeve usnice bile su se sum-
njivo stegnule.

— Ostavit ću konja ovdje,
Willow Creek, a bilo bi najbo-
lje da ga ovdje i nadem — re-
kao je Connifay.

U očima revolveraša sijev-
nuo je plamen, no okrenuo se
bez riječi i pošao prema šupi u
kojoj su bila sedla. Connifay je
promatrao plavokosoga
momka na gredi.

— Buff, bilo bi dobro da po-
deš sa mnom, je li?

Momak je slegnuo rame-
nima i spustio se na tlo.

— Pogledat ćemo najprije u
kući — predloži Connifay.

— Zadaješ mi mnogo posla
ni zbog čega.

— Plaćen si za to, prema
tomu, idemo!

Čovjek je krenuo prema
kući. Connifay je promatrao
konje u koralu. Nijedan mu se
nije činio poznat. Životinju
koja bi mogla odati Ann
ionako ne bi držali ovako na
vidjelu. To i opuštenost revol-
veraša govorili su da Ann nije
bila ovdje, ili više nije. No bolje
je pogledati negoli se prekora-
vati poslije.

U kući nije bilo nikoga.

— Mislim da vam je sasvim
dobro kod Timpasa — pripo-
mene Connifay. — Meni je nu-
dio sto dvadeset na mjesec, uz
dodatne premije. I klempo kao
što si ti mora doći na svoj ra-
čun, ako se uzme u obzir što
riskira, na primjer kao sudio-
nik u otmici djevojke.

— Otmici djevojke? — zire
čovjek, ne obazirući se na Con-
nifayev izazov, i ostade tako
otvorenih usta.

— Vama ovdje nije rečeno
ništa o tomu? Jučer noću ne-
stala je sjeverno od grada Ann
Kroniac. Bez traga!

Connifay ostavi čovjeku pri-
liku da promisli, a zatim reče:

— Da, tako je. Sad ćemo po-
gledati u kaubojskim prostori-
jama, je li? Zatim bih želio vid-
jeti podrum i druga mjesta, na
kojih vjerojatno kod vas ima u
izobilju. Hajde, dripac, miči se!

Ovaj je put izazovna riječ
pogodila. Ali momak je bio pri-
sutan kad je Connifay ustrije-
lio Bannocka i zadovoljio se
prigušenom psovkom.

Kad su izišli na verandu, i
kad je Connifay pogledao
preko ramena revolveraša,
žmirnuo je. Ispred stajskih

vrata stajala su dvojica, a druga su dvojica bila naslonjena na koralsku ogradu. Jedan se ustobočio kod šupe za sedla. Na drugoj strani dvorišta zvjerao je još jedan. I svi su imali u rukama puške.

— Buff, mići se od vrata! — dovikivao je jedan glas.

— Stajat ćeš gdje jesi, ili si pokojnik! — reče Connifay.

Čovjek se odjednom počeo znojiti.

Connifay pride postrance. Dakle to je ono što jedni zovu »showdown« (»obračun«), drugi »ispucavanje«. Bannock je tomu dao velenaziv »kraj Marka Connifaya«. Redom Connifayu poznate stvari.

Ti momci naokolo dobro su znali u što su se upustili i nisu se precjenjivali kao Bannock sa svojom predstavom. Računica bijaše jasna: toliko i toliko pušaka protiv jednoga kolta.

Timpas je proračunao Connifayevo ponašanje i sad ga je imao u klopci.

I Buffu bijaše jasno koji sat kuca. Znao je da je Connifay tako reći mrtav. Siva lica čeka kao je kraj.

Iz kaubojske kuće pojavio se i Willow Creek. Njega je već obuzelo slavlje. Naduo se i šepurio dvorištem kao pijetao. Preko opaljenoga čela spustio mu se nemaran čuperak kose.

Na udaljenosti dužine lasa revolveraš je stao, odgurnuo čuperak i pljunuo. Lako pognut iskesio je zube u širokom osmijehu.

— Ovaj je put laso proketo kratak, ha?

— I tako je žaba dobila priliku da si umišlja kako je narasla do konja. Pasja buha napije se da laje.

Connifay je govorio tako glasno da su ga svi mogli čuti. Willow Creek psovao je i počeo razgibavati prste.

Connifay je znao da se Willow Creek ne bi upustio s njim u dvoboj ako se nije osigurao trikom. Zato se nije obazirao na to što je sa strane nečiji glas rekao:

— Connifay!

Tako je pravodobno vidio kako Willow izvlači oružje. Munjevito se bacio pobočke, udarivši snažno u Buffa. Hitac je planuo. Istoga trenutka pucao je Connifay s boka, kroz dno korica. Krajičkom oka vidio je da je Buff ponovo našao ravnotežu i da je ispružio ruku prema njemu. Izmaknuo mu je, no revolver u drugoj Buffovoj ruci opazio je prekasno.

Cijev ga je pogodila u čelo gdje počinje kosa. Udarac bijaše tako snažan da je raširenih ruku poletio natraške i zadržao se tek na vratnicama. Nije bio svjestan da je u međuvremenu izvukao revolver i ispustio ga kako bi se uhvatio za nešto čvrsto.

Zapucale su puške. Tanad je obasula kućni zid. Zatim je priskočio Buff i pokušao mu otrgnuti ruku od vratnica. Connifay je posrnuo i pao. Glavom je udario o pod tako da mu je u lubanji počelo grmjeti a pred očima palile se i gasile zvijezde.

Crvena magla širila se pred očima i ništa se više nije jasno razaznavalo. Connifay se osje-

ćao kao ispražnjena vreća. No ako se ne osovi, gotov je. Izgubljen. Do vraga, pomišljao je, to se već dogodilo. Ali nikad se nije predavao, dok je god osjećao da živi.

Kad se pokušavao uspraviti, osjetio je da ga sputava neki velik teret. Jedva je disao. Taj teret će ga ugušiti a bolovi raznijeti glavu.

Connifay skupi svu preostalu snagu, oslobodi se i počne normalno disati.

Crvena se magla razrjedivala. Obrisi pred očima bili su oštiji. Kad je okrenuo glavu na drugu stranu, vidio je Buffovo lice. Bilo je to lice mrtvaca koji ga je zamalo ugušio.

Connifay je brzo otpuzao u zaklon zida. Ovdje se uspravio. Dah mu se smirio. Čuo je kako vani više ljudi govori u isti tren. Ponešto je mogao razumijeti. Vjerovali su da je sve svršeno, ali ne tako da bi itko htio pogledati i provjeriti.

Što je njegov kolt napravio od Willowa Creeka, Connifay nije mogao otkriti, no njegov se rezak glas nije čuo. Prema tome, izbačen je iz borbe.

Po svemu sudeći, Buffovi drugari nisu se libili toga da ga izrešetaju, premda je on bio u akciji. Vjerojatno upravo zato što nisu dopuštali da Buff sâm podigne nagradu koju je Timpas raspisao za Connifayev skalp. Zacijelo je svota povećala ako se posao prihvaćao i u skupini.

Kad bi barem imao pušku, mislio je Connifay. Do bijesa, tad bi zapaprio klipanima slavlje.

Ali želje su ostajale želje. Sve što je imao bio je kratkocijevi. 44 pod pazuhom. Izvukao je njega i razmišljao što se dogodilo s koltom.

U prvom redu Connifay je razmišljao o tomu što će lopovi poduzeti.

Skinuo je šešir, oprezno se prišuljao prozoru i zurknuo van. Odmah je ustuknuo, naslonio cijev na prozor i odsjekao:

— Stoj! Obojica!

Viši i bliži stao je tako da mu je noga ostala visjeti u zraku. Drugi, tamnoputi mješanac, promatrao je prozor i imao je revolver u rukama. Odmah je opalio. Metak je ogrebao prozorski okvir pokraj Connifayeve glave.

Connifay stisne zube i uzvraća. Pognuta figura mješanca trгла se, malko uspravila i presavila.

Visoki je stajao kao ukopan.

— Dodi ovamo, brzo! — doviknuo mu je Connifay. — Ili ćeš zauvijek ostati na tomu mjestu.

Čovjek je poslušao. Strah ga je potpuno svladao.

— Okreni se ledima prema prozoru! — tražio je Connifay.

Čovjek je i taj put izvršio zapovijed bez riječi.

Connifay se nagnuo prema njemu, izvukao mu kolt i brzo pogledao po dvorištu. Zatim se povukao.

Nigdje nije bilo nikoga. Tišina bijaše neprirodna i zato prijeteća.

Connifay pritisne oružje u leđa zarobljenika i upita:

— Što rade tvoji? Govori, brzo!

Prije negoli je čovjek otvorio usta, čulo se što rade drugi.

Čizme su tupkale sa strane po verandi prema glavnim vratima. Kad se Connifay okrenuo, hici su prašili po zemljanoj zidu sobe. Stisnutih usnica i malko pognut odgovorio je vatrom, zaustavljajući spodobe koje su se pojavile. Kad je Connifay odbacio prazan revolver, bio je obavijen barutnim dimom.

Na drugoj strani jedan se čovjek htio popeti na prozor ali je uz psovku pao natrag kad je Connifay opalio iz svoga štuca.

Kroz vrata je ponovo planula vatra. Položaj Marka Connifaya nije se mogao održati. Nije se usuđivao ostati na tomu mjestu i pogledao je kroz prozor pokraj kojega je stajao. Razbio ga je ramenom i skotrljao se van. Triput se okrenuo prije negoli se zaustavio. Našao se na koljenima i rukama i tako zurknuo prema koralu.

— Ne daj klipanu na konja!
— vikao je netko iz kuće.

Na verandi su ponovo lupkale čizme. Javile su se puške i revolveri. Oko Connifayevih nogu meci su orali brazde.

Connifay je trčao skrećući lijevo i desno. Dahtao je, gušeći se od naprezanja i uzbuđenja. Trčao je prema najbližem konju.

Životinja je toptala kopitima i nervozno frktala. Nije bila vezana i slušala je samo nalog spuštenih uzda. Hoće li dovoljno dugo izdržati u tomu?

Koralska ograda pružila je Connifayu zaklon. Bio je još oko osam metara udaljen od konja, kad se životinja podigla na stražnje noge i počela ple-

sati. Lopovi su je osuli paljbom i izrešetali je.

Kad je konj poleduške pao, iz oblaka prašine iskočila su dva čovjeka i počela razganjati druge konje. Čim su zastali, podigli su puške.

I Mark Connifay je stao. Postao je svjestan toga da je izgubio i drugi revolver. Bio je to dakle kraj.

Ništa se više nije moglo poduzeti. Connifayu je preostalo da učini nešto, što od izgubljena čovjeka nitko ne bi očekivao. Praznih ruku i sa smiješkom počeo se približavati strijelcima. Obadvojica bijahu iznenađena. Puščane su se cijevi malko spustile.

S verande su prilazili drugi. Connifay reče posprdno:

— Onda, momci, sad ćete imati dovoljno hrabrosti? Ili ćete radije čekati ostale? Odmah stižu. Bit ćete malčice sigurniji.

Najbliži opsuje i podigne pušku. Connifay potrči prema njemu. Puška je planula. Connifay osjeti miris baruta u nosu. Tad je sa svojih osamdeset kilograma pao u koljena čovjeka koji je pucao. Iznenađeni je strijelac zateturao. Ostruge su zapele o zemlju i pad je bio neminovan. Opružio se raširenih ruku i nogu.

Drugi se bacio na Connifaya kundakom. Connifay ga nije izgubio iz vida i otkotrljao se u stranu, podmetnuvši mu nogu. I taj je pao, udarivši licem u prašinu.

Connifay dohvati jednu od pušaka, skoči do ustrijelnoga konja i baci se u njegov zaklon, upravo kad je ostatak bande ponovo počeo divlje pucati.

U blizini se čulo uzdisanje. Connifay je svim srcem želio da je to pogoden jedan od dvojice koje je zbacio s vrata.

Položivši cijev preko obojene životinje, Connifay počeo pucati i nije prestao dotle dok igla nije udarila u prvu praznu komoru. Razbojnici su se uz galamu raštrkali i potražili najbliže zaklone. Jedan je puzao. Dvojica su mirovala na tlu.

Connifay se nije zaokupljao tim čovjekom. Krvlju podlive-nim očima ogledao se oko sebe. Nije vjerovao sam sebi. Usudio se napola uspraviti. Tako pognut krenuo je prema ogradi korala, gdje je kod vrata bilo jedino preostalo kljuse.

Konj bijaše osedlan. Nije pobjegao zato što je bio vezan uzdama za kolac.

Konj je divlje natezao uzde. Činilo se da će se ugušiti. Upravo kad je Connifay bio sasvim blizu, uzde su pukle.

Connifay uzdahne i baci se naprijed. Ispruženom rukom uspio je uhvatiti kraj uzda. Iz druge je ruke ispustio pušku i zario je šaku u konjsku grivu.

Sekundu nakon toga sjedio je u sedlu a slijedećega trenutka izjurio je iz dvorišta.

* * *

Connifaya je najviše mučio udarac što mu ga je Buff zadao revolverskom cijevi. Iz razderotine tekla mu je krv po licu i košulji. U usporedbi s grmljavinom u glavi sve je ostalo bilo zanemarljivo: okrzotina na ruci i masnica na slabinama, gdje je okov remena odbio metak.

Sve u svemu, ipak je dobio dovoljno da više puta skrene sa željenoga smjera tako da nije jasno znao gdje se nalazi.

No jedna misao ostajala je čista: mora naći Ann!

VII

Sunce je zašlo. Connifay bijaše toga svjestan. Nije mu, međutim, bilo potpuno jasno kako je odjednom pala noć? I što se sad događa u toj tami? Osjeća li uistinu ruke na čelu? Vjerojatno su stvarne jer su ublaživale bol, oblažući glavu mokrim rupcem.

Vjerojatno sanjam, mislio je. Ali kad je opipao glavu, pojavila se stvarnost. Djevojka! Neka ga je djevojka njegovala. Njegova glava ležala je u njezinu krilu. Kad bi se nagnula nad njega, osjećao je njen dah.

— Tako, došao si k meni — govorila je Bella Mae.

Te riječi vratile su sjećanje.

— Ann, gdje je Ann? — pitao je Connifay nabreklih jezikom koji se jedva pokretao. — Ann...

— Ne govori, ranjen si. Pretpostavljam da si dobio kopitom...

Connifay se nije osvrtao na te riječi. Odgurnuo je djevojčine ruke i nesigurno se osvojio na noge.

— Mark, nisi potpuno oporavljen. Lezi, opusti se ponovo — govorila je Bella Mae podržavajući ga. — Ti si...

— Koješta! Ostavi me, još nisam takva ruševina da ne bih mogao stajati na nogama.

Nije bilo tako mračno kao što se Connifayu činilo u prvi

mah. Malu čistinu išarala je mjesečina.

Što je htio pitati Bellu Mae?

— Gdje smo? — rekao je na kraju. — Kako sam dugo ovdje?

— Ne znam. Našla sam te pokraj puta kako pužeš u krugu. Konj te promatrao kao da si poludio. Možda i jesi. Svakako, govorio si sasvim zbrkano. Neprestano si spominjao ime te Kroniacove namiguše. Možeš li misliti na ista drugo?

— Koješta! Gdje smo?

— Mjesto se zove Hidden Spring. Brdo Roblero. Hajde, Mark, sjedi! — gotovo je zapomagala Bella Mae. — Mark, kamo ćeš?

— Moram naći Ann! Za to moram imati snage!

Connifay je teturao prema svom konju, koji je mirno pasao.

— Mark, govoriš ludosti! Nije li ti još dosta Kroniacovih?

— Pusti mi ruku! Bella, to nema smisla!

— Što nema smisla? — očajničkim tonom upita Bella Mae.

Connifay je teturao dalje. Govorio je:

— Ako gajiš bilo kakve nade da bismo nas dvoje... To nema smisla.

— Jer ti više ne možeš misliti ni na što drugo osim na Ann, je li? Zato što me ne podnosiš, je li?

— Ne! — reče Mark nestrpljivo i odlučno.

Bella Mae odmakla se od njega, kao da ju je udario. Zatim se požurila prema svom konju i bacila se u sedlo. Još se jednom okrenula.

— Mark, reći ću ti samo još to da Timpas plazi za Ann. Već dugo. Nikad je nećeš dobiti.

Poslije tih riječi podbola je konja.

* * *

Ljutit, smušen i neraspoložen Connifay je promatrao grmlje koje je okruživalo čistinu. Mučio ga je loš osjećaj da je možda počinio pogrešku koja će imati teške posljedice. Nije trebalo da tako nediplomatski odbaci Bellu Mae i da je pusti da ode. Neke njezine riječi zvučale su tako da bi mogla znati gdje se nalazi Ann.

Misli su se vrzmale glavom i mučile ga. Uvijek se libio toga da se čvrsto veže s nekom ženom. Sâm je sebi govorio žena nije za čovjeka koji tumara od borbe do borbe, pada iz zasjede u zasjedu i govori revolverom. Toga se i držao.

A kakve lude igre život izvodi s njim! Zaljubio se u djevojku koja je na njemu iskušala svoj bič, koja ga je javno vrijedala i ponižavala i na kraju ga trpjela u svojoj blizini samo zato što je njezinu ocu bio potreban revolveraš. I to se moralo dogoditi upravo njemu!

Trebalo bi sreći zahvaljivati što to nitko nije znao.

Connifay je doteturao do svoga konja i uspenkao se u sedlo. Bude li ikako mogao, on će spasiti Ann. I to mora biti kraj ludosti. Tad će otresti sa sebe prašinu ovoga kraja i...

Misli su se vratile Belli Mae. Nema dvojbe, dok je onesviješten ležao na čistini, dobro ga je njegovala. Još je bio zdrobljen, no osjećao se mnogo bolje negoli prije. I vid mu se sredio.

Dok nije bio u sedlu, veoma ga je smetala ozljeda na slabinama. Ali na konju mu je bilo podnošljivo. Još bi mu moglo uspjeti da udesi toga prokletoga Timpasa. Svakako će to pokušati, makar ga stajalo života.

Uvjeren da Bella Mae zna gdje je Ann, Connifay je pratio njezin trag. Na varljivu svjetlu mjesečine to se pokazalo teškim poslom. Vrlo često bio je prisiljen sjahati i ispitivati tlo klečeći. Unatoč svemu, prvo svitanje zateklo ga je na mjestu odakle je promatrao čvrstu, iako trošnu kolibu.

U blizini toga zdanja stajao je umoran konj Belle Mae. Zatim se začuo njezin srdit glas. Na nešto se nekome žalila. Muškarac je oporo uzvratio:

— O tome se ja brinem. Čini što ti se kaže i ne reži!

Connifay odvede konja dublje u šumu i priveže ga. Zatim se ponovo prišuljao rubu čistine i zgurio se u orošenom džbunju. Glasovi iz kolibe nisu više bili razumljivi, no Connifay se nije usudio prići prije negoli sazna je li Ann unutra.

U jednom koralu bili su konji. Sedla bijahu prebačena preko ograde. Nijedno grlo nije bilo iz Annine zaprege. Nigdje nije bilo ničega što bi upozoravalo na njezinu prisutnost. Vjerojatno je to Bradyjeva koliba, mislio je Connifay. Opor muški glas mogao je biti njegov.

Kako da ustanovi je li unutra Ann? Kad bi imao neko oružje...

Zasad Connifay nije mogao raditi ništa drugo nego čekati i promatrati kolibu.

Vjerojatno je zadrijemao.

Kad se trgnuo, sunce bijaše već visoko na nebu. Iz dimnjaka kolibe uzdizao se siv dim. Vrata su bila širom otvorena i poduprta puškom da se ne zalupe.

Sve do grmlja širio se miris doručka, što je razdraživalo Connifayev prazan želudac i povećavalo njegove muke. Gorka je bila spoznaja kako je nemoćan i slab. Ali najgore od svega bilo je to što je bez ikakvog oružja, čak i bez džepnoga noža.

Ali ako je Ann ondje unutra...

Nestrpljenje je razdiralo Connifaya. Popeo se na drvo ne bi li s toga položaja mogao vidjeti u kolibu. I upravo kad se htio spustiti, ugledao je Ann.

Pojavila se na vratima. Sunce je titralo na njezinoj podignutoj kosi. No čak na dvadesetak metara udaljenosti opazali su se tamni kolobari oko njezinih očiju.

Nemoć koja je zračila iz te pojave nagnala je Connifaya na uzdisaj. Lako je zamišljao kako se osjećala u dvjema noćima što su protekle od otmice. Njezini čuvari zacijelo je nisu pošteđivali od gadnih natuknica.

Connifay opazi da se držanje Ann Kroniac odjednom promijenilo. Promatrala je konje u koralu. Konj Belle Mae više nije bio na svomu mjestu. Vjerojatno je rasedlan i odveden k drugima.

Bella Mae traskala je nešto u kolibi. Prekinuo ju je Brady kad je zatražio da Ann ude

unutra. Bella Mae se podrugljivo nasmijala. Toga trenutka počela je Ann trčati.

Brady je bijesno zaurao. Tresnuo je prevrnuti stolac.

Ann bijaše već sasvim blizu vrata korala kad se spotakla o kamen. Pala je kao pokošena. Connifay se uhvatio za glavu.

Ann se brzo našla na nogama, no prilika bijaše upropaštena. Iz kolibe je iskočio Brady, s puškom u rukama. Ann je okrenula glavu prema njemu. Cijev se podigla. Nada je ugasla na njezinu licu. Odvažnost se rasplinula.

Brady joj se nije rugao. Još ne. Još je bio ispunjen bijesom koji su izazivale misli o tomu kakve bi posljedice mogao imati taj bijeg da je uspio.

— Goni se natrag! — rekao je. — Miči se, prije negoli...

— Brady!

Ta riječ nije izgovorena osobito glasno, no u glasu je bilo toliko ubojite ozbiljnosti da se Brady ukočio.

Ann je podigla glavu. U njezinim očima ponovo se zaiskrila nada. Poznavala je taj glas.

Činilo se da ga je prepoznao i Brady. Crvenilo na njegovu licu pretvaralo se u blijedo plavilo.

— Baci pušku ovamo u grm! — zahtijevao je nenadani glas.

Iz kolibe je izašla Bella Mae. Gurnula je skamenjenoga Bradyja i rekla:

— Ondje prijeko, u grm kod pinije.

Brady je vlažio osušene usnice. Polako je okrenuo glavu i pogledao prema piniji. Odjednom se zategla košulja na njemu, kao da je udahnuo pre-

više zraka. Puška se podigla. No je bila neočekivano brza. Udarila je u cijev, podigla je i metak je prošištao kroz krošnju.

— Radi što ti kaže! — vikala je. — Baci mu pušku. To je kartaš, Connifay! Ustrijelit će te brže negoli te premlatio. Učini što ti je rekao!

Od bijesa zgrčena lica Brady je poslušao.

— Miči se od njega, Bella! — tražio je glas. — Neću imati obzira, ako...

Poput zmije u napadu Bradyjeva se ruka ispružila, obujmila djevojku i privukla je k sebi. Njegov je revolver izletio iz korica i počeo lajati.

Bella se otimala. Udarala ga je po goljenici i bacala se lijevo i desno. Ali Brady je stajao poput stijene i sistematično rešetao grmlje pokraj pinije.

Kad je oružje bilo prazno, Connifay je doviknuo:

— Ann, uzmi konja i jaši!

Djevojka je stajala na svomu mjestu, kao da je nešto drži. Zatim je zatresla glavom.

— Ne mogu! — rekla je. — Samo s vama... Neću...

Connifay je urlao:

— Čini jednom, djevojko, što ti se kaže! Jednom u životu. Uzmi konja i bježi!

Odriješit nalog nagnuo je crvenilo u djevojčino lice. Ali je prikovana uz svoje mjesto, zabrinuto promatrajući grmlje.

U međuvremenu se Bella Mae oslobodila Bradyja. I ona je pogledom tražila Connifaya. Nakon nekoliko trenutaka otrčala je u grmlje iza kolibe i ondje se vrtjela kao slon kad si utire ležaj, čime je prigušivala

konjski topót koji se približavao.

Connifay je ponovo viknuo:

— Ann, nestani!

Razum i Connifayu toga trenutka neshvatljivi porivi ponovo su se borili u djevojci.

— Ne mogu — uzvraćala je.
— Što će biti s vama?

Prebijeni glas odavao je djevojčinu smetenost. No još je veće iznenađenje bilo kad je počela koračati prema grmlju.

— Do bijesa, ne ne! — vikao je Connifay očajno. — Nisi li čula konje? Bježi, bježi odmah!

Zatim se Connifay obrati Bradyju:

— Brady, još jedan korak i danas će ti uzeti mjeru za lijes!

Ali stari krijumčar više nije bio prestrašen. Cerio se kao da već slavi pobjedu.

— Lukav si, moram priznati — urlao je. — Ali Joe Brady se ne da namagarčiti. Do vraga, više to ne igra! Goloruk si! Tako je, inače bi odavno pucao!

Brady zabaci glavu i drekne:

— Sad ću te ja srediti!

Toga trenutka Ann je počela trčati. Brady se okrenuo za njom. Trčala je prema koralu i bacila se na najbližega konja.

— Silazi — vikao je Joe Brady — ili ću te izrešetati!

— Jaši, Ann, jaši! — dovikivao je Connifay.

Pognuvši glavu, Connifay je srnuo prema mjestu gdje je pala Bradyjeva puška.

Brady se trgnuo i potrčao prema puški koja je pridržavala vrata kolibe. Connifay se bacio u trnje i izgrebenim glasom dosegnuo kundak. U glavi je ponovo tutnjalo kao u kovač-

nici. Kao u praznom zvonu u njoj su odzvanjala kopita konjâ koji su se približavali.

Brady je podigao oružje. Njegova namjera bijaše jasna: htio je pucati u Ann ili u njezinoga konja.

Connifay je brzo ubacio metak u cijev i pritegnuo kundak k ramenu. Slabo je vidio. Sunčano svjetlo udaralo mu je u lice i odbijalo se od puščane cijevi. Oko nišana bio je magličast vijenac.

Jahači koji su se približavali s juga morali su biti na rubu čistine.

Connifay je na Bradyju tražio cilj koji bi jasnije vidio. Našao ga je na ukrasnom dugmetu ispod njegove brade. Kad je pritisnuo obarač, planuo je i Bradyjev hitac.

No Brady više nije mogao gadati. Connifayev metak udario ga je u jagodičnu kost.

Jahači su se pojavili. Connifay je odmah počeo pucati po njima. Pri tom je prepoznao Shaina i Wilkesa.

Shain se bacio sa sedla i potrčao u zaklon. Čini se da ga metak nije ni okrznuo, mislio je Connifay razočarano. No Wilkes se stropoštao sa sedla i s jaukom se skotrljao u travu pokraj puta.

Okolo Connifaya počela se okretati čistina, no nije se usuđivao čekati da omaglica mine. Nije smio dopustiti da bude odsječen od svoga konja, jer tad ne bi mogao štititi Ann u bijegu.

VIII

Mračilo se kad je potpuno iscrpljeni Connifay stigao na brežuljak iznad »Fiddle Backa«. Nadao se da će kuhar imati nešto za jelo i da će se naći krevet u koji se htio strovaliti što prije.

Na putu je mnogo razmišljao o Ann. Neprestano ga je zao-kupljalo to što je u opasnosti kod Bradyjeve kolibe pitala što će biti s njim. Bila je prestrašena. Posrijedi je bio život i smrt, a mislila je na njega.

Što će mu reći sad kad je u sigurnosti kod kuće, kod oca?

Jedno je izvan dvojbe, njemu će se zavezati jezik.

Udubljen u misli stigao je Connifay na uzvišicu i odjednom je zastao razrogačenih očiju. Ne vjerujući sam sebi buljio je u mjesto gdje je bio »Fiddle Back«.

Bio!

Ostale su samo pougljenjene ruševine i gomila pepela.

U prvi mah Connifay je htio podbosti konja i sjuriti se nizbrdo, no zatim je počeo razmišljati. Ništa se više nije moglo spasiti. Što se dogodilo možda će odgonetnuti tek nakon detaljnog pretraživanja ruševina.

Mukli udarci kopita po mosnicama na potoku odzvanjali su kao pogrebna glazba, neutješna poput Connifayevih misli.

U sedlu se tako ukočio da je zamalo pao pri silasku. Teturao je prema ostacima verande dok je užagrenim očima promatrao što je ostalo od Kroniacova doma.

Nije bilo potrebno da prevrće po zgarištu i da prosi-
java pepeo da bi utvrdio što se dogodilo. Od kamina koji se nije srušio odvojila se poznata mršava prilika sa šestopucom u gipkoj ruci.

— Znači, vratio si se!

— Nisi to očekivao? Gdje je Ann? Old Andre? Tony? Kad je Timpasova Banda...

— Uvijek si davio pitanjima

— reče Silver Dollar obilazeći pougljenjeni stup i promatrajući ostrim pogledom Connifaya. Na rubu usnica opazio se kiseo osmijeh. — Lice ti je kao da su te gazili teretni konji.

— Je li to sad važno? Oslobo-dio sam Ann i bila je na putu prema ranču.

— O Ann se uopće ne moraš brinuti. Sve se u međuvremenu promijenilo, dragi moj. Sad sam ovdje ja gazda. Preostaje ti da plešeš kako ja sviram, ili... — Silver Dollar značajno zanjše revolver. — Stari je Kroniac mrtav. Pogodilo ga za vrijeme napada. Tony negdje traži sestru...

— A zašto ti dangubiš ovdje? Ne zanima te sigurnost tvoje nećakinje?

— Čekao sam tebe. Slutio sam da ćeš doći. Kao što rekoh, o Ann se ne moraš brinuti. Bella Mae će...

— Bella Mae, tako? — Nasloni se Connifay umorno na pušku. — Zar ne znaš da ona radi za Timpasove zaplotnjake?

— Zanimljivije je za koga radiš ti.

Tako je Marku Connifayu sve objašnjeno. Uspravio se i pogledao pušku.

– Dollar, jasno je da te je Timpas kupio. Ništa neočekivano, uvijek si bio od te sorte. Ali, do vraga, nikad nisam pomišljao da si tako nisko pao da bi mogao prodati i svoju krv...

– Dosta blebetanja! – obrecnuo se žestoko Silver Dollar. – I to mi govori čovjek koji ju je kod saluna ostavio samu na cesti, koji je Timpasovim ljudima olakšao posao. Što se njega tiče, istina je da ga podržavam. Nisam valjda lud pa da budem na drugoj strani.

Silver Dollar promatrao je neko vrijeme Connifaya, zatim nastavi razvedrena lica:

– Neće joj se ništa dogoditi, pokaže li makar malo razumnosti. Ely nije odustao od toga da je uzme za ženu. Spreman je čak zaboraviti da si ti bio s njom u Mesilli. Širokogrudan je, nema što. Dakako, kao što se vidi, ta mu ženidba više nije potrebna. Kroniac je mrtav, Tony vjerojatno također. Ako nije, uskoro će biti. Timpas je izborio sve što je htio imati.

Dollarov smiješak pakosno se širio licem.

– I ti više nisi nikome potreban, Mark, jer sve je sad u džepu. Ova dolina sad je naše dvorište. Petnaestak kilometara! – Dollar se slavodobitno igrao revolverom. – Razumljivo, moram ti priznati da si stekao stanovit glas. Možda bismo to mogli nekako koristiti negdje. Ako želiš k nama...

Silver Dollar zastade u pola rečenice. Dok se on šegačio revolverom, Connifay je podigao pušku do pasa.

– Prokleti ludače! – vikne Silver Dollar i izravna revolver.

U zgusnutom sumraku oružje je jako sijevnulo. No metak je ispaljen nasumce. Obarač je pritisnut vrškom kažiprsta. A možda je toga trenutka već umirao, pogođen Connifacayevim metkom iz puške.

Connifay potraži Dollarova konja. U bisagama je našao dovoljno hrane da utaži glad koja ga je mučila. Zatim se umotao u pokrivače i zaspao čim je glava dodirnula sedlo koje mu je služilo kao jastuk.

* * *

Noćnu tišinu proparao je pucanj u predbrdu Organa i Connifay skoči na noge, zabravivši umor i san.

Iako je bio iscrpljen, nije naložio logorsku vatru da se ogrije. Bio je oprezan. Smjestio se u tamnom kutku kod potoka, neprimjetan i za najoštrije oči koje bi pretraživale okoliš.

Magla je ispunjavala prodo-line. Mjesec je žalobno silazio sa svoda.

Pucanj, računao je Connifay, bijaše ispaljen oko tri kilometra sjeveroistočno, vjerojatno u blizini puta koji vodi na Jacksonov ranč.

Oslonjen na lakat, Connifay je osluškivao. I čuo je što je htio čuti. Drugi pucanj, udaljeniji, na zapadu, a pola minute nakon toga treći, na jugu.

Signalni pucnjevi!

Bella Mae je rekla, očito ne lažući, da dolina vrvi od lovaca na premiju što ju je Timpas raspisao za Connifayevu glavu.

Shain je vjerojatno naišao na jednu skupinu i ispričao što se dogodilo kod Bradyjeve kolibe. Tad su mogli izračunati kamo je odjahao. Doduše, nije važno odakle to lovci znaju. Očito je da su se odlučili za to da ga opkole ovdje.

Connifay zbaci sa sebe pokrivače, prikopca Dollarov opasač i provjeri oružje. Oprezno je nabio na glavu njegov šešir i zagledao se u okoliš. Zatim je brzo načupao trave i strpao je pod pokrivače tako da se činilo kao da pod njima netko spava.

Tad Connifay skine spone Dollarovu konju i stavi ih životinji na kojoj je pobjegao iz Wet Moona. Potom ju je odveo malo dalje na čistinu, gdje će je lakše opaziti. Kad je učinio sve što je mogao da lovce u prvi mah prevari, gurnuo je vinčesterku u navlaku pokraj sivčeva sedla i popeo se na nje-gova leđa.

San je Connifaya okrijepio. Doduše, svaka je kretnja još izazivala bol, no bučnjanje u glavi je nestalo.

Ako je htio mimoići lovce, morao je skrenuti prema sjeverozapadu, i to odmah. Inače će se obruč zatvoriti oko njega. No Connifay nije želio bježati. Htio je samo izmaknuti nadmoći da bi udario ondje gdje se pruži prilika. A prije svega mislio je na oslobađanje Ann Kroniac.

Još se nije usuđivao sići s brežuljaka u dolinu. Ako ga otkriju, potisnut će ga u pustinju. Doduše, Silver Dollar dobro se opskrbio vodom, no satrt naporima zadnjih dana

Connifay nije smio dopustiti da bude potjeran prema sjeveroistoku i onda u Pustinju smrti.

Upravo je stajao na rubu šume iznad podbrežja kad je čuo potjeru na vrhu iznad sebe. Brzo se povukao dublje među borovice, zahvaljujući lovcima što svojom bukom prekrivaju njegove šumove. U takvoj prilici usudio se trenutak poslije toga bržim korakom krenuti ravno prema sjeveru.

Noć se bližila kraju, i to ga je gonilo. U sivilu na istoku već su se počeli nazirati obrisi. Kad je na toj strani ugledao lanac jahača, znao je da ovdje više nema nikakve nade.

Connifay skrene sivca prema zapadu, u nadi da će naći zaštitu u Sierra Caballos, na drugoj strani doline. No tad se odjednom zaustavi i zatrese glavom. Čim se sunce uspne na obzor, otkrit će ga i signalnim pucnjevima dozvati one kojima je izbjegao. Obruč će ga tad stegnuti beznadno, jer noć ga više neće štititi.

To je ostavljalo još samo jedan izlaz – bijeg u Jornadu del Muerto! Prije negoli ude u nju, dakako, vidjet će ga. No u njoj je ostala jedina nada.

* * *

Kad se razdanilo, Connifay je jahao nizbrdo prema sjeveru u lakom kasu, štedeći konju snagu za pustinjske muke i iskušenja.

Connifay je znao da jaše u susret patnjama kakve još nije iskusio u životu. Pustinja smrti bila je poznata nadaleko i naširoko. Njezin zao glas prodro je u svaki kutak. Bila je najstraš-

nija među poznatima. Beskraj strašnoga beznada. Nigdje bilo kakve oaze u koju bi se putnik mogao skloniti, samo nedogled bez života. Kad bi bila riječ samo o njemu, Connifay bi vjerojatno ponovo pokušao s prodorom. Radije bi pao u borbi negoli ušao u Jornadu del Muerto.

S vremena na vrijeme ogledavao se Connifay za jahačima koje je zadnje vidio. Stigao je do kraja zelenila, no ništa nije opazio. Nije znao bi li ga radovalo što je izbjegao sukob s njima ili ne. Misao na pustinju skamenjivala ga je.

Zeleni dio zaravni bio je obrubljen raspucanim stijenjem koje se spuštalo u pustinju.

U crvenkastom svjetlu uzlazećega sunca Jornada je djelovala kao nešto nestvarno, kao more od stijenja, pijeska i žara, bez ijednoga drveta, bez ijedne sjene, bez vode i bez života, ispružena preko granice pogleda, negdje u daljini stopljena s nebom.

Bio je to strašan pogled. Bila je to jeziva tišina.

Kad je svladao prvi strah, Connifay se pribrao i potražio koliko-toliko siguran put kroz stjenovit rub. Još se jednom ogledao preko ramena i skrenuo sivca na nešto nalik na stazu koja je vodila prema prosjeklinama, iza kojih se protezao pijesak Jornade.

Iako je sunce sjalo jedva petnaestak minuta, konj je nevoljko zagazio u pustinjsko tlo. Temperatura je vjerojatno već iznosila četrdeset stupnjeva. Connifay je začas bio obliven znojem.

Na valovitoj pješčanoj kori nije se mogao otkriti nikakav trag. Ni zvijeri nisu prolazile tuda. Tlo se pržilo usamljeno i napušteno.

Unatoč nesnosnoj vrućini prva dva sata Connifay je dobro napredovao. Pijesak bijaše zapečen i mjestimice je podsjećao na širok put. No odjednom se čvrstoća tla promijenila i sivac je duboko propadao, ponekad jedva izvlačeći kopita.

Oko deset sati konj i jahač stigoše do crnih stjenovitih izbočina koje su na jarkoj svjetlobi pijeska djelovale kao dijelovi kostura neke nemani iz nekoga drugog svijeta. Bila je to zemlja u kojoj se teško razlikuju videnja od prividenja i Connifay je žarko želio da u luku skrene natrag prema Sierru Caballo, gdje bi se mogao sakriti.

Kad je ponovo stao da konju da vode, u titravoj daljini na istoku opazio je jahače. Zaslonio je oči rukom i promatrao spodobe koje kao da su se lelu-jale.

Jest, to je skupina koju je malo prije svanuća vidio kako stremlje prema sjeveru.

Jahačima se sad nije žurilo. Njihovim konjima bilo je jednako teško kao i njegovu sivcu. Svako pretjerivanje u takvim je prilikama vrlo opasno.

Progonitelji su ga vidjeli. Išli su za njim, nema sumnje. Broj se poprilično smanjio. Neki su već možda bili žrtve pustinja ili su odustali. No preostali su čvrsto ostajali pri odluci da zasluže Timpasovu krvarinu.

Prednjak u skupini podigao je ruku. Svjetlo se odbijalo od

pušćane cijevi kao da sijevaju munje. Connifay ih prebroji. Bilo ih je šest. Na znak rukom ljudi su podboli konje, no iz toga nije proizašlo ništa više od malo bržega posrtanja.

I Connifayev sivac bio je na kraju snaga. Disao je šiškavo i teško.

Iz posvemašnjeg mira odjednom je zapuhao vjetar koji kao da je dolazio ravno iz talioničke peći. Nebo je podsjećalo na tekući metal. Na sjeveru se ukazala žuta magla. Preko pijeska počelo se prelijevati mrtvačko bljedilo.

Connifay se sjetio priča o nesrećama što su se u toj pustinji događale kad su divljale pješčane oluje. Znao je da će ga upravo to začas zahvatiti. Žut oblak širio se navjerojatnom brzinom, valjajući se poput velikoga vala u kojemu sve kipi.

Connifay skrene sivca prema zapadu, u očajničkoj nadi da će ondje izići iz pješčane matice. Oko njega je divlje pištalo i hućilo. Činilo mu se da je prema njemu uzvitlan sav pustinjski pijesak.

Konj se okrenuo. Podivljaloj prirodi odupirao se zaklanjajući glavu svojim tijelom. Connifay se grčevito držao za jabuку sedla, no unatoč tomu često mu se činilo da će biti zbačen.

I životinja kao da je znala kako u takvoj nevolji preostaje samo jedno: ići niza struju, ne dati se zasuti pijeskom. Connifay je na lice navukao rubac. Glavu je uvukao među ramena. Disati je mogao samo krajnjim naporom. Ponekad se činilo

kao da je primio pogodak iz sačmarice. Više nije znao što je gore a što dolje. Preostala mu je jedino nada da će se držati sedla dok u njemu bude života.

Oluja je bjesnila sve jače i jače. Udari su dolazili neredovito i često su mijenjali smjer, bacajući jahača amo i tamo.

U neko doba konj je klonuo. Srećom se životinja spustila u pijesak tako polako da je ošamućeni Connifay stigao izvući noge iz stremena.

Sivcu nije bilo pomoći. Connifay je teturao dalje. Padao je lijevo i desno, ali uvijek je ustajao i nastavljao teturanje.

U Connifayu je tinjala još samo iskra svijesti i tako je teško pojmio da se oluja smirila i da ga više ne šiba pijesak. Kad je to shvatio, pomislio je da se prestao boriti i da je klonuo. Nekoliko minuta bilo je potrebno da se razdrami toliko da skine rubac s lica.

Sivi oblak udaljavao se prema zapadu. Otprilike kilometar i pol daleko vidio je još nešto, nešto nalik na ušće klanca.

Ako je ondje uistinu klanac, mislio je Connifay, onda se tlo vjerojatno spušta i negdje bi moglo biti vode. Oluja je došla sa sjevera i vjerojatno ga je vratila podaleko natrag, možda na rub pustinje. Moglo bi ondje dakle biti vode.

Connifay se vukao za tom nadom, povremeno zatvarajući oči zbog zasljepljivanja. Zapravo je ponovo bila nesnođljiva. Sunce je opet gospodarilo slobodnom pustinjom, oblijevaajući je svojim smrtonosnim svjetlom. Connifay se bojao da

Potražite na kiosku

će oslijepiti, a nije mogao izdržati da s vremena na vrijeme ne pogleda prema ulazu u klanac.

No cilj kao da je izmicao. Connifay se pobojavao da nije žrtva prividenja, da je pred njim fatamorgana koja ga mami u krivom pravcu, sve dublje u pustinju, ondje gdje ga čeka smrt.

Svemu usprkos Connifay se probijao dalje. Koliko je god puta pao, ustao je, misleći da je ionako izgubljen. To ga je poticalo na borbu s Jornadom. Kroz nabrekle usta udisao je vruć zrak i dahtao.

Kad se poslije pada nije mogao podići na noge, puzao je. Izgubio je osjećaj za vrijeme i za bol. Mozak se počeo opirati mislima. Ništa nije ostajalo u pamćenju. Što je bilo, bilo je izgubljeno. Ali volja za životom nije se gubila. Jer kad je ponovo mogao osjećati i misliti, ležao je u plitkoj vodi bare, pokrivenoj zelenkastom pjenu. S jedne i druge strane uzdizala se pješčana stijena krvave boje.

Ležao je u sjeni obogaljenoga bora, prepustivši se tom čudu koje je vraćalo stvaran život u izmrcvareno, žegom izmučeno i napola sprženo tijelo.

Voda bijaše tako plitka da nije dodirivala ni lice koje je mirovalo na ispruženoj ruci. Connifay se pomakne prema većoj dubini, razgrne pjenu i napije se iz ruku.

Napola se uspravio i vlažio je natekle usnice sve dotle dok se od kanjonskih zidova nije odbio odjek konjskoga topota.

Connifay se ukočio. Sjećanja su se odjednom vratila. Ponovo bijaše sučeljen s tvrdim činjenicama stvarnosti. Očajan položaj Ann sve ga je jače uznemirivao, a još nije znao gdje da je traži. Ovdje zatim bespoštedan lov na njegovu glavu, koji je priredio Timpas.

Pogledao je oko sebe. Izvukao se iz bare i počeo trčati kanjonom prema najbližem zavoju. Rukom je opipao opasač. Kakva sreća što je Silver Dollar imao korice sa zapalom! I što ga je Connifay zakopčao! No kad je izvukao revolver, otela mu se psovka. Iz oružja se cijedila voda.

Brzo je obrisao revolver i izbacio metke iz komora. Ništa nekorisnije od vlažnoga baruta. U hodu je pretraživao opasač i na leđima našao suho mjesto. Četiri metka. Izvukao je tu dragocjenost i napunio revolver. Konjski topot iza njega bio je glasniji.

Unatoč svim nastojanjima nije prešao više od stotinjak metara. To je ujedno bilo sve što je mogao učiniti. Tijelo više nije imalo snage. Ipak, dospio je u zaklon.

Iako više nije mogao pomaknuti nogu, jedan ga je pogled pogodio kao grom.

Kanjon je završavao u pravom pravcatom kotlu visokih stijena koje bi ga zadržale u stupici čak i onda da je najodmoreniji i pajsvežiji.

* * *

To je dakle kraj svijeta!

Connifay je stigao na kraj svoga puta. Ipak nije pomišljao na predaju. Čekat će zadnju kartu. A onda posljednji trenu-

Potražite na kiosku

krimi priče
zapadne priče
sf priče
western priče
kratke priče
stripovi
humor

tak. Svršenog će biti tek onda kad ga ruka smrti makne sa scene.

Konjski hod bijaše sasvim blizu zavoja. Connifay se priljubi uza stijenu. Nigdje nije bilo ničega što bi moglo pružiti zaklon. Jedina prednost koju je mogao iskoristiti bilo je iznenađenje uspije li zaskočiti protivnika i ne bude li ruka previše drhtala.

Nekoliko koraka daleko iza zavoja jahač je opsovao konja. Životinja se upravo pojavila i Connifay je odmah opalio. Kljuse je pogodeno u glavu palo je tako naglo da je jahač sletio sa sedla kao da skače u vodu. Pad bijaše tako žestok da je ostao u pijesku kao raščupana lutka.

Connifay se odmah ogledao za njegovim revolverom i za mecima u opasaču. Kad se privlačio čovjeku na tlu, začula su se ponovo kopita. Istoga trenutka dvojica su iznikla iza samoga zavoja, s revolverima u rukama. Sunce se odbijalo od cijevi tako da se vatra nije ni zapazala.

U Connifayevim očima sve se izmiješalo, i jahači i konji, sve kao da se stopilo. Udario je u jednoga konja i bio je natisnut na stijenu. Glas koji se Connifayu činio vrlo dalekim govorio je:

— Zgnječi ga, Deke! Zdrobi kopile!

Connifay je ispalio zadnji metak. Igla je udarila u prazno. Iz ružičaste magle pred Connifayevim očima jahač je nestao. Zaista ili u prividu?

Connifay je klonuo na koljena. Sve se oko njega njhalo.

Zatim se iz izmaglice opet pojavila neka prilika i Connifay udari revolverom. Udarac nije naišao na otpor. Spodoba uopće nije bila na dohvat.

Po stijeni su udarali meci. Connifay pomisli da nije jedini u tom kotlu kome dršću ruke. Zamahnuo je ponovo. Bio je iznenađen vidjevši pad, iako nije osjetio da je pogodio.

Tad se naslonio na stijenu i zagledao se prazna pogleda pred sebe. Polako je spoznavao da više nema zvukova borbe. Netko ga je gurkao i nešto mu je govorio, no bio je previše umoran da to sluša. No tad je ipak prodrlo u svijest:

— Connifay, Connifay! Priberi se, do bijesa! Priberi se!

Prokletstvo, mislio je Connifay, sve se pobrkalo.

— Umukni! — rekao je, no vražji se glas javljao ponovo.

Taj glas bio je nekako preglasan za privid ili za vlastitu savjest, ili za nekoga od mrtvaca koji se želi prepirati. Connifay podigne pogled. Aha, govornikova glava nije jasno ocrtana, ali ispod nje je cijelo tijelo. I to tijelo drmalog ga je rukama.

— Ovdje, gutni!

Prokletstvo, kakav kaos, mislio je Connifay. Momak kojega je upravo ubio hoće piti s njim. Drži mu pod nosom bocu, i to bocu u kakvoj se ne nosi voda. Piće s lešinom! Ali ponudeno je, valjda u dobroj volji. Zato Connifay prihvati bocu i potegne dobar gutljaj. Zatim još jedan, da otkloni svaku sumnju u dobrovolju. A prokleta je i godilo.

* * *

Odjednom Connifay jasno progleda.

— Tony! — zaustio je. — Čov-
jeće, kao mrtvac djeluješ vrlo
dobro. — Connifay zatrese gla-
vom i vrati bocu. — Vraški do-
bra okrepa! Kao da sam se pre-
porodio. Odakle si banuo?

— Spustio sam se niza sti-
jenu.

Connifay se ogleda i opazi
uže.

— Tako? Imaš li gore konja?

— Dva. Jednoga sam poveo
za Ann.

— Ann! Znaš li gdje je? —
upita Connifay i uhvati mla-
dića čvrsto za ramena.

— Znam. Čuvaju je u jednoj
kolibi.

Tony je djelovao sasvim pro-
mijenjeno. Kao da je postao sta-
riji i ozbiljniji, svjestan dužno-
sti. Sazorio je u događajima
koje je proživio.

Bez suvišnih riječi izvješta-
vao je Connifaya o tome što je
znao. Prije stanovitoga vre-
mena čuo je razgovor dvojice
Timpasovih ljudi. Spominjali
su sklonište u nekoj kolibi kod
Elephant Buttea, opremljenoj
bolje od hotela, kao stvorenoj
za nekoga tko mora nestati za
neko vrijeme. To mjesto može
se lako naći ako se prati rub
Jornade. Tony se nadao da je
Ann odvedena upravo u to gni-
jezdo.

Tako je i bilo. Gotovo čitav
dan on je promatrao kolibu iz
visoko položenoga skloništa.
Utvrдио je da Ann čuvaju
Shain, Hackberry i Bella Mae.

Prije kratkoga vremena nav-
ratio je i Timpas.

Sa svoga položaja mogao je
Tony promatrati takoder pusti-
nju i tako je vidio kraj lova na
Marka Connifaya. Budući da

se nije usudio sâm oslobadati
Ann, došao je Connifayu u
pomoć.

* * *

Sunce je spuznulo prema
zapadu, ostavljajući iza sebe
grimizno crvenilo. Podno go-
tovo jednako crvenih stijena
skutrla se koliba. Vrata bijahu
otvorena. Kroz njih je dopirao
žamor.

— Što da poduzmemo? — pi-
tao je Tony.

Prije negoli je Connifay mo-
gao odgovoriti, iz kolibe je izi-
šao Tod Hackberry, s kablom
za vodu u ruci. Connifay je
proučavao strmu stazu što je
vodila k cilju koji su htjeli do-
seći on i Tony.

— Ti ćeš ostati ovdje — reče
Connifay. — Kad se Hackberry
bude vraćao, odvratit ćeš ga od
mene svojom puškom.

Prije negoli je mladi Kroniac
mogao protusloviti, Connifay
je krenuo.

Koristio je zaklon borovič-
noga grmlja i bio gotovo kod
kolibe kad je Tony počeo pu-
cati.

Čulo se kako je Hackberry
kratko jauknuo. Poslije neko-
liko sekundi tišine Tonyjeva
puška ponovo je zapucala. Taj
put meci su udarali u limeni
dimnjak kolibe.

Na vrata je istrčao Timpas.
U brzom slijedu ispalio je če-
tiri metka prema Tonyjevu po-
ložaju. Connifay ga nije uspio
dobiti na nišan jer je odmah
nestao u kolibi.

Tony je prestao pucati. Čulo
se da trči niz stazu. Connifay
priskoči k vratima. Naletio je
na Shaina koji se goloruk
ispružio po podu. Lijevo je sta-

jala ukočena Bella Mae. Ann je drhtala iza nje naslonjena na zid. Nekoliko koraka dalje Timpas je s naslona stolca skidao opasač s oružjem. Bilo je očito da traži metke. Zatekao se s gotovo praznim revolverom.

Dok je Connifay promatrao Timpasa, Shain je skočio i uhvatio ga oko pasa. Connifay se okrenuo i udario ga revolverom. Shain je krenuo prema podu, pri čemu je derao Connifayevu odjeću.

Kad se Connifay oslobodio Shainova zagrljaja, između njega i Timpasa stajala je Bella Mae i tako ga pokrivala.

Timpas nije imao dovoljno metaka i uzbudio se nad propalom prilikom.

— Miči se od njega! Miči se ili ću te ustrijeliti — urlao je.

Connifay odskoči u stranu. Timpas je podigao revolver i opalio u grču.

Metak je pogodio Bellu Mae u grudni koš i bacio je na pod.

Toga trenutka s vrata je pogoden Timpas. Pao je odmah. Tony je uskočio u kolibu, spustivši oružje. Kleknuo je pokraj Belle Mae. Prebijenim glasom ponavljao je njezino ime. Connifay je sad znao što je Mae nagnalo u mržnju prema dvojici starijih Kroniaca.

* * *

Bella Mae ležala je u kolibi. Tony se brinuo za nju a Shain je obavljao kućne poslove. Tony ju je nježno držao za ruku i bodrio je.

Connifay je izišao i počeo sedlati konja. Htio je s Ann Kroniac otići u Single Cinch i obaviti sve što je potrebno.

Ann je prišla bliže i rekla:

— To prolijevanje krvi neće nikad prestati.

— Hoće! Nema više Timpasa i njegovih planova — objasni Connifay.

— Kakvih planova?

— Tony mi je pričao da je htio vodu iz Rija Grande dovesti u dolinu kod Elephant Butta i onda natapati pustinju.

Ann kimne.

— Zato je htio biti vlasnik sve te zemlje. Voda bi dovela željeznicu a Timpas bi svaki pedalj skupo prodavao gladnim farmerima.

— Ann... — zausti Connifay odmahujući rukom.

— Mark — poče Ann i baci mu se u zagrljaj.

Jecala je od sreće.

— Eto što se dogodilo s Ann Kroniac — mucala je. — Udat će se za kartaša. Ako je bude htio...

Connifay je čvrsto privine uza se i zatvori oči.

Kraj

U PRIPREMI:

Lee Hoffman:
KLAN WILEY

SPECIJALNI
LASO

**specijalne pusto-
lovine specijalnih še-
rifa i specijalnih zlo-
činaca kao i specijal-
nih kauboja koji pucaju
iz specijalnih pištolja
u specijalnim dvobojima
naći ćete u specijalnom
izdanju tjednika laso
koji donosi dva specijal-
na western-romana**